

absolutní mistr světa v klasickém parašutismu

JIŘÍ GEČŇUK

Slalom Kánoe nebo sjezd kajak

Nejdřív jezdila na vodu s rodiči, sportovní pojetí převládlo díky bratrovi Adamovi, který začal kanoistiku trénovat. To bylo Martině osm a brzy ho následovala. „Jezdila jsem v Brně jedenáct let až do odchodu do Dukly,“ ohlíží se dvacetiletá závodnice.

Jestli se dá o někom tvrdit, že je oboživelník, tak to vřovně platí o Martině. Na divoké vodě jezdí slalom i sjezd, v obou disciplínách střídá kajak i kánoe, a to jak v kategorii do 23 let, tak i v dospělých. Přesadit z lodě do lodi jí nečiní potíže a medaile sbírá jako houby po dešti.

„Začala s tím Australanka Jessica Foxová, ale i u nás je pár závodnic, které kombinují lodě. Je to výhoda, protože se tím nabízí víc možností,“ pokračuje závodnice, která dřív spíš inklinovala ke kánoe, ale po příchodu do Prahy se na slalomovém kanále může víc věnovat i kajaku. „Baví mě oboje, ale větší perspektivu vidím přece jen v singlu.“

Z disciplín hodlá v budoucnosti dávat větší důraz na vodní slalom, který je na rozdíl od sjezdu olympijskou disciplínou. „Olympiáda je sen, ale je hrozně těžké se na ni probíjet. Spíš se chci zaměřit na to, abych se kvalifikovala do dospělých reprezentací,“ vysvětluje.

Narozena: 23. 8. 1998
Sport: vodní slalom a sjezd na divoké vodě
Trenér: Lukáš Kubříčan, Robert Knebel
Oddíl: Dukla Brandýs nad Labem, ASC DUKLA

„Když zbyde čas, budu se sjezdu dál věnovat. Letos jsem se v tréninku víc zaměřila na slalom a sjezd byl jako by přes čas. Paradoxně jsem v něm letos byla úspěšnější,“ krčila rameny Satková.

V obou disciplínách letos vybojovala na šampionátech 15 medailí: z MS ve sjezdu 5 zlatých, a 1 stříbro a 1 bronz, z ME ve sjezdu 6 zlatých, 1 stříbro a z MS do 23 let v hlídce kanoistek bronzovou medaili.

„Nečekala jsem, že to skoro z každého startu cinkne. Ve slalomu je to často o štěstí a o tom, jak sporný moment posoudí rozhodčí. Ne vždycky je to ve prospěch závodníka. Jsem ráda, že mám potenciál na obě disciplíny a mohu ho využít. Těším se příští rok na mistrovství světa v Seu d'Urgell. Bude společné pro slalom i sjezd. Bylo by parádní jet tam v obou disciplínách,“ dodává.

Text: Milan Novotný (Pražský deník)
 Foto: Ivana Roháčková

Ukončení sportovní kariéry je u každého sportovce vážnou věcí. Někdo musí končit kvůli zdravotním problémům, někdo ztratí motivaci a potřebuje změnu.

O dvou úspěšných sportovcích, kteří svou kariéru končí, píšeme v tomto čísle. Konec Jardy Bábě se letos čekal, konec Kristýny Hoidarové Kolocové ne. Přejeme jim skvělý rozjezd v další etapě života.

Že až v 50 letech se Jirka Gečnuk stane absolutním mistrem světa v parašutismu, je něco úžasného – a za všechny dukláky mu patřičně gratulujeme. Je to borec.

Přesně 1. října slavíme 70 let od založení armádního vrcholového sportu: 1948 ATK, 1952 ÚDA, od 1956 DUKLA. I my se dnes snažíme dostat slavnému jménu Dukla. Letos jsme už zdolali symbolickou stovku v počtu získaných medailí ze světových závodů. Je nám ctí takto přispět k oslavám 100 let českého sportu.

Jaroslav Přiščák

ročník 13 / číslo 3 / 2018

Vydavatel
 Armádní sportovní centrum DUKLA
 Pod Juliskou 1, 160 44 Praha 6
 IČO: 60162694
 www.duklasport.cz
 www.facebook.com/AscDukla

Adresa redakce
 Pod Juliskou 1, 160 44 Praha 6
 Telefon: 973 203 840
 Fax: 973 203 913
 E-mail: redakceduklasport@seznam.cz

Šéfredaktor
 plk. Jaroslav Přiščák
 Telefon: 973 203 801
 E-mail: priscakj@seznam.cz

Zástupce šéfredaktora
 Ivana Roháčková
 Telefon: 724 520 524
 E-mail: rohi@seznam.cz

Redakční rada
 Karel Felt
 Milan Novotný
 Jaroslav Pešta
 Ivana Roháčková

Grafická úprava, zlom a korekce fotografií
 Andrea Bělohávková (OPP VHÚ)

Jazyková úprava
 Kateřina Stupková

Tisková příprava a tisk
 Profi-tisk group s. r. o.

Evidenční číslo: MK ČR E 18249
 ISSN 2336-873X

Číslo 3 / 2018 vyšlo: 27. 9. 2018

V jednotkách ozbrojených sil rozšiřuje ASC DUKLA.
 Publikované materiály nelze rozšiřovat bez souhlasu vydavatele.
 Redakci nevyžádané materiály se nevracejí.
 NEPRODEJNÉ

Foto na obálce: Ivana Roháčková

- 2 Další čtyři kovy do medailové sbírky
- 4 Fuksa opět na stupních
- 5 Dostál zůstal králem
- 6 Ogrodníková nastartovala parádní finiš
- 8 Odměna za protrápené roky
- 9 Tři pokusy a konec
- 10 Stříbra z Plovdivu i z Glasgow
- 12 Moje kariéra je ověnčená medailemi
- 14 Srpen ve znamení zlatých parašutistů
- 16 Padesátiletý šampion
- 18 Radost i zklamání
- 19 Potlesk patřil Kufovi
- 20 Dukláci trefili evropské zlato
- 21 Junioři vezou z Koreje tři medaile
- 22 Hodný kluk a rapl do pedálů
- 24 Jan Měšťák: Sport mi stále dává sílu
- 26 Beachvolejbal je minulostí, začíná nová životní etapa
- 27 Jarda Bába doskáká. Chce být trenérem
- 28 Když dukláci tančí...
- 29 Svoboda a Šebrle ve filmu
- 30 Jubilanti armádního sportu
- 31 Čtyřicet let v barvách Dukly
- 32 Medaile, rekordy a tituly

Další čtyři kovy do medailové sbírky

„Zlato i bronz Josefa Dostála a stříbro s bronzem Martina Fuksy z mistrovství světa v Portugalsku jsou skvělým vysvědčením těchto dvou závodníků Dukly, kteří opět potvrdili, že v rychlostní kanoistice patří do vybrané společnosti, a znovu si rozšířili svoji medailovou sbírku. Potěšilo mě i několik dalších posádek, které byly v kontaktu se světovou špičkou. Naopak trochu víc jsem čekal od čtyřkajaku i debikajaku, ale celkový účet naší výpravy vidím jako příslib před kvalifikací na olympijské hry,“ hodnotil reprezentační trenér Pavel Hottmar vystoupení svých svěřenců v portugalském Montemoru.

Dostál počtvrté mistrem světa

Kajakáře Josefa Dostála na trati 500 metrů poslalo sice vítězství v semifinále na boj o medaile do nevýhodné šesté dráhy, ale ve finále nepříznivý vítr i největšího soupeře Němce Liebschera český reprezentant překonal, obhájil loňské zlato a počtvrté se stal mistrem světa. Vítězství vybojoval před svým největším soupeřem díky vynikajícímu závěru. „S trenérem jsme měli taktiku napálit start a pak přejít do traťového tempa. Věřil jsem, že jedu pro medaili, protože jsem při rozjíždění viděl velké ryby, které mi už řadu let nosí štěstí. Pokaždé, když je vidím, můj závod dopadne dobře. Jistý jsem si však byl až 15 metrů před cílem. Snažil jsem se vydat ze sebe maximum,“ usmíval se šampion.

Na dvojnásobné trati jako mistr světa z roku 2014 a stříbrný kajakář z olympijského Ria chtěl navázat na zlatou jízdu z pětistovky. Byl spokojen s výhodnou krajní dráhou, ale zlatý double z portugalského

kanálu se mu vylovit nepodařilo. Porazil ho vítězný domácí závodník Pimenta i Němec Rendschmidt a musel se spokojit s bronzem. „Nebyl to ideální závod a ukázalo se, že první dráha zase tak výhodná nebyla. Zlatou medailí jsem si sice posílil sebevědomí a byl v klidu, ale nestačilo to,“ dodal s příchutí určitého zklamání.

Náladu si chtěl vylepšit ve čtyřkajaku, ale tomu se v novém složení Jakub Zavřel, Radek Šlouf, Josef Dostál a Jan Štěrba nedařilo. V semifinálové jízdě toto kvarteto sice zvítězilo, ale ve finále „zaspalo“ na startu a k obhájení loňského bronzu mělo daleko. Po dojezdu na osmém místě hledali členové posádky důvody tohoto propadu tradičně silné české disciplíny. „Do závodu jsem šel doslova nabitý silou a myslel jsem si, že je v našich možnostech bojovat o zlato. Jenže se brzy ukázalo, že na to nemáme. Byla to, včetně tréninků, naše nejhorší jízda,“ smutně řekl Dostál. „Hned po startu jsme se nemohli dostat do tempa, na které jsme zvyklí. Možná, že jsme byli přemotivovaní,“

uvažoval Jakub Zavřel. „Třeba jsme doplatili na to, že nám chyběl nějaký ostrý závod s mezinárodní konkurencí. Měli jsme málo času na přípravu,“ připomněl Štěrba. „Nemůžeme říkat, že jsme měli nevýhodnou dráhu. Vždyť nás předjely i lodě, které jely více na větru,“ zdůraznil Šlouf.

Fuksa dvakrát na piedestalu

Martin Fuksa patřil na pětistovce k největším favoritům, po dvou zlatých medailích z předchozího mistrovství Evropy měl nemalé ambice na třetí titul mistra světa v řadě, ale na Brazilce Santose a jeho věčného soupeře Němce Brendela tentokrát nestačil, musel se spokojit se třetím místem. Jako vítěz rozjížděky postoupil přímo do finále a v páté dráze ho porazili soupeři v nižších drahách, blíže k větrné bariéře. O výhodu či nevýhodu nechtěl mluvit, spíš přiznal, že byl před závodem nezvykle nervózní. „Je to moje první letošní porážka, takže se může zdát, že bronz je pro mě velkým

zklamáním. Ale není to tak. Cítil jsem tlak z dosavadní neporazitelnosti, byl jsem hodně nervózní, ale nebyla to normální nervozita. V jízdě jsem udělal několik technických chyb, ale i z bronzu mám radost. Rozhodně to nepovažuji za neúspěch, i tato medaile je pro mě super,“ přiznal majitel sedmi cených kovů z mistrovství světa.

Na kilometrové trati se Fuksa opět kvalifikoval přímo do finále, v němž navázal na medailovou jízdu z poloviční trati. Stejně jako loni v Račicích nestačil pouze na svého největšího rivala Němce Brendela, ale druhou pozici si před Brazilcem Santosem pohlídal a dojel si pro kov stříbrné hodnoty. Německý šampion se ujal vedení hned od startu, ale Fuksa se dlouho udržoval v nadějném kontaktu. Němec si však náskok už udržel. „Zase mě porazil, je to prostě král. Byly však časy, kdy mě porážel pokaždé, teď už se občas raduji i já. Letos dokonce dvakrát. Na Světovém poháru v Duisburgu i na mistrovství Evropy. Dnes jsem na něj neměl, ale cítil jsem se líp než

na pětistovce. Chtěl bych jen vědět, jak to nejen Brendel, ale i další němečtí kanoisté dělají, že jsou na světě skoro neporazitelní. Snad budu jednou taky tak dobrý,“ věří v ještě lepší časy.

Zklamání bratrů Fuksových

Na šampionátu závodil Martin Fuksa ještě se svým mladším bratrem Petrem v debikánoi na trati 500 metrů. Na velké akci to byla jejich premiéra a cílem byl postup do devítičlenného finále. To se jim však nepodařilo, v semifinále skončili druzí pod postupovou čarou, celkově na jedenáctém místě. Proto neskrývali dost velké zklamání. „Jsem smutný, a přestože jsme dělali všechno možné, očekávanou cestu jsme nenašli. Na vystoupení v Portugalsku jsme se nějak mimořádně nepřipravovali, a přesto jsme měli na lepší výsledek. Musím si zvyknout i na to, že před každým svým závodem se soustředím pouze na sebe, nikdo jiný mě nezajímá. V deblu však s Petrem

komunikujeme, dáváme si před startem určité rady,“ dodal Martin.

A jak si vedli ostatní dukláci? Deblkanoisté Filip Dvořák a Tomáš Janda obsadili ve finále kilometru sedmé místo. Jakub Špicar a Daniel Havel v kategorii debikajaků skončili na kilometru třetí ve finále B. Na poloviční trati Lukáš Trefil s Lukášem Nepřašem obsadili desátou příčku. Deblkanoé ve složení Daniel Kořínek, Antonín Hrabal dojele na pětistovce desátá, stejně jako kajakář Jakub Adam v závodě na 5000 metrů. Na stejné trati obsadil kanoista Filip Dvořák 13. místo. Z žen kanoistka Jana Ježová dosáhla nejlepšího výsledku v závodě na 5 kilometrů, v němž dojele desátá. Ve sprintu na 200 metrů skončila sedmnáctá a s Lenkou Součkovou na pětistovce čtrnáctá. Kajakářka Anna Kožíšková dojele na kilometru devátá a na trati 5000 metrů osmnáctá.

Text: Jaroslav Pešta
Foto: Ivana Roháčková

Fuksa opět na stupních

Martin Fuksa si od roku 2014 dojel na mistrovství světa pro devět medailí (dvě zlaté a bronzové, pět stříbrných) a stejný počet jich vybojoval i na mistrovství Evropy: tu první, stříbrnou, už v roce 2012 a všechny ostatní byly z nejcennějšího kovu. Letošní sezonu řadí mezi nejvydařenější. Dvě zlaté medaile si přivezl z evropského šampionátu, čtyři ze závodů Světového poháru, sedm z mistrovství republiky a stříbro s bronzem z mistrovství světa. Právem netají spokojenost.

■ **Existuje vůbec něco, co se vám během sezony nepodařilo, jak jste chtěl?**

Velice nepříjemná byla jen desetidenní přestávka, kterou na soustředění zavinila viróza. Před domácím šampionátem jsem pak musel čtyři dny brát antibiotika. Náročnějším tréninkem jsem vzniklé manko vždy smazal.

■ **Kterých výsledků si nejvíc ceníte?**

Každý možná myslí, že dvou zlatých medailí z mistrovství Evropy, ale já si cením každého cenného kovu. K jeho dosažení jsem musel v přípravě vynaložit hodně sil, často i dřiny a odříkání. Být na stupních vítězů v kterémkoli závodě je pro mě velice příjemná odměna a zároveň mě to posouvá dál, zvyšuje sebevědomí.

■ **Jak moc vás mrzí, že jste na mistrovství světa v Portugalsku nedosáhl aspoň na jednu zlatou medaili?**

Dost lidí ji asi čekalo, takže jsem je moc nepotěšil. Také já jsem byl zpočátku malinko zklamaný, ale z konečného účtu letošní

sezony jsem spokojený. Přestože se mi nepodařilo navázat na letošní evropskou zlatou jízdu, tak i stříbro a bronz pro mě mají velkou hodnotu. Především jsou nemalou motivací do mého dalšího sportovního života. Třeba do mistrovství světa příští rok v mém oblíbeném maďarském Szegedu nebo do olympijských her v Tokiu. Pozoruji, že na kilometru se stále zlepšuji. Asi je to tím, že stárnu (smích). Na letošním světovém šampionátu to skončilo asi tak, jak to mělo být.

■ **Začínáte se svým bratrem startovat v deblkanoi. Daří se vám podle představ?**

Mým přáním bylo na mistrovství světa postoupit do elitní devítky, což se nám nepodařilo. Jsme však na úplném začátku. Potřebujeme být jedno tělo, vědět o sobě, jaké kdo má záběry, což znamená jezdit spolu častěji.

Dostál zůstal králem

Kajakář Josef Dostál je ozdoben stříbrem a dvěma bronzami z poslední olympiády v Riu a celkem osmi cennými kovy ze světových šampionátů. Na zářijovém šampionátu v Portugalsku potvrdil své království na pětistovce a pro bronzovou medaili si dojel na kilometru.

■ **Jaká byla vaše letošní sezona?**

Průměrná, protože především na jaře se mi nedařilo a jen postupně jsem se zlepšoval. Hned několikrát jsem v různých závodech, včetně kilometru na mistrovství Evropy, skončil pod medailovými stupínky. Možná že jsem na sebe moc přísný, ale když jedu jakýkoli závod, tak ho chci vyhrát.

■ **To se vám podařilo na pětistovce v Portugalsku. Jaký to byl závod?**

Nejlepší v celé mé sportovní kariéře, což prozrazují i výborné mezičasy. Přitom jsem ji speciálně netrénoval, spíš se věnoval novému složení ve čtyřkajak.

■ **S bronzem na kilometru spokojený nejste?**

Každá medaile z mistrovství světa má svoji hodnotu, což platí i o tomto bronzu. Nespokojen jsem však byl se svým výkonem. Závod jsem nezvládl takticky, po 300 metrech jsem zvolnil a soupeři mi ujeli. Asi jsem se také trochu uspokojil vítězstvím na poloviční trati. Po jejím zrušení na olympijských hrách to byla v mém programu asi poslední jízda a moje pozornost v tréninku bude teď mířit na kilometr.

■ **Zmínil jste se o častém tréninku čtyřkajaku. Z vystoupení na šampionátu jste asi moc radost neměl...**

To tedy ne, i když semifinále bylo přímo úžasné, ale ve finále jsme doslova propadli. Nevyšel nám start a chybělo nám i správné tempo. Dva měsíce tréninku nestačily nepochybně i proto, že kontaktu se zahraničními soupeři jsme se dočkali až na mistrovství, což nebylo ideální. O nervozitě mluvit nemohu, vydal jsem ze sebe maximum. Byl to však můj už devátý závod ve čtyřech dnech, což se na výkonnosti taky projevilo. Je dost možné, že po mém návratu do Prahy se to podepsalo i na nepříjemné viróze.

■ **S jakými disciplínami, samozřejmě kromě singlu na kilometrové trati, počítáte pro příští rok?**

Mám několik zájemců na deblkajak a ve hře je pochopitelné i čtyřkajak. Na jaře, podle výsledků, budu v tomto směru chytřejší. Jednoznačnou prioritou však určitě bude úspěšné zvládnutí olympijské kvalifikace.

OGRODNÍKOVÁ nastartovala parádní finiš

Hodně dlouho se čekalo, než některý z českých atletů bude moct vystoupat na stupně vítězů. V pátek večer ale Nikola Ogrodníková odstartovala parádní závěr berlínského mistrovství Evropy. V oštěpařském sektoru vybojovala stříbro, svou první velkou medaili, o víkendu na ni navázaly rovněž stříbrná chodkyně Anežka Drahotová a bronzová maratónkyně Eva Vrabcová Nývltová.

Ogrodníková prožívá v posledních dvou letech parádní atletický restart. Po přechodu do pražské Dukly pod vedením svého partnera Vítězslava Veselého a ve spolupráci s oštěpařskou legendou Janem Železným začala nakukovat do světové oštěpařské špičky, letos se v ní už pod trenérem Rudolfem Černým definitivně usadila.

Tři starty na Diamantových ligách proměnila ve tři umístění mezi elitní trojkou, jednou vyhrála. A forma ani zdraví ji na rozdíl od některých dalších atletů neopustily ani při vrcholu sezony.

Ogrodníková hodila v první sérii finále 61,85 m, a i když na ni soupeřky dotíraly, nakonec tento výkon stačil na druhé místo za suverénní Němkou Christin Hussongovou. Když 27letá Češka odhodila poslední pokus, zakryla si oči a rozplakala se dojetím. „Nebylo to jednoduché, skoro všechny jsme se trápily, já měla štěstí,“ uznala. Životní výsledek si zapsala i druhá česká oštěpařka, svěřenkyně Jana Železného Irena Sedláčková díky výkonu 59,76 m brala sedmé místo.

Staněk těsně pod stupni

Po své první velké venkovní medaili toužil také český koulařský rekordman Tomáš Staněk, jenže mu opět nebyla souzena. Perné chvíle si prožil už při kvalifikaci na náměstí Breitscheidplatz, ale mezi elitu se probil. Po čtvrtém místě na loňském mistrovství světa v Londýně však skončil sedmadvacetiletý

svěřenec Jana Tylčeho s výkonem 21,16 m těsně pod stupni vítězů i v Berlíně.

„Jsem zklamaný, fyzicky jsem připravený byl, ale technicky jsem nebyl vyházený, jak jsem dlouho nemohl trénovat kouli,“ připomněl trable s tříselem, které ho provázely od jarního soustředění v Jihoafrické republice. „Věděl jsem, že můžu hodit daleko, ale chyběly tam ty důležité technické prvky,“ zalitoval.

Dvojnásobnou finálovou účast si zapsali čeští oštěpaři, ale podobnou medailovou parádou jako vloni v Londýně to neskončilo. Vícemistr světa Jakub Vadlejch skončil osmý, další Železného svěřenec Frydrych uzavíral finálovou dvanáctku. „Opravdu to nešlo. Jak jsem dva týdny totálně ležel, tělo ztratilo sílu a ta už nenaskočila zpátky,“ posmutněle vykládal Vadlejch, jehož před šampionátem pořádně zbrzdila ruptura obratle. Jaroslav Jílek, jenž na poslední chvíli odcestoval do Berlína místo nemocného Vítězslava Veselého, skončil v kvalifikaci.

Největší českou senzaci evropského šampionátu se stal Lukáš Hodboď. Na vrcholné akci startoval mezi dospělými poprvé. Do Berlína přijel s 27. letošním nejlepším časem a dostal se mezi finálovou osmičku. „Je pravda, že když jsem se vzbudil ráno před finále, musel jsem se podívat do výsledků, jestli tam opravdu jsem,“ přiznával osmý půlkař Evropy.

Do finále se dostaly i obě mužské štafety se zástupci pražské Dukly. Pavel Maslák,

jehož individuální cesta šampionátem skončila už v semifinále, patřil v rozběhu i finále k absolutně nejrychlejším čtvrtkařům a výrazně pomohl k sedmému místu. Spolu s ním zvládl rozběh i finále další svěřenec Dalibora Kupky Patrik Šorm.

Smůla sprinterů

Smolně skončilo působení sprinterské štafety, která chtěla atakovat letitý český rekord. Před startem finále postihla Jana Velebu křeč, a tak museli Češi svůj start vzdát.

Semifinále se stalo konečnou pro dva čtvrtkaře překážkáře připravující se na Juliusce. Zatímco pro Michala Brože byl postup z rozběhu důvodem ke spokojenosti, dvojnásobná mistryně světa Zuzana Hejnová měla na startu sezony ambice vyšší.

Podobným zklamáním skončil šampionát pro mílaře Jakuba Holušu, jenž se v průběhu sezony prezentoval parádní formou, dvakrát posunul svůj český rekord. Jenže v pomalém rozběhu ve finiši na soupeře nestačil. „Propadák, podělal jsem to, sezona v háji. Nemám výmluvy,“ kál se.

Nepříliš vydařenou sezonu potvrdili výpadkem v kvalifikaci tyčkař Jan Kudlička i kladivářka Kateřina Šafránková. Do dalších bojů neprošli ani koulařka Markéta Červenková a Zdeňka Seidlová na čtvrtce.

Text: Michal Osoba (Právo)
Foto: Ivana Roháčková

Jan Veleba oznamuje, že má svalové problémy

Lukáš Hodboď, 800 m

Michal Brož, 400 m překážek

Petr Frydrych, hod oštěpem

Kateřina Šafránková, hod kladivem

Štafeta mužů 4x 100 m

Tomáš Staněk, vrh koulí

Jakub Vadlejch, hod oštěpem

ODMĚNA za protrápené roky

Na české oštěpaře je dál spoleh! I když si Barbora Špotáková užívá mateřských radostí se svým druhým synem Darkem a Vítězslava Veselého i Jakuba Vadlejcha potrápilo zdraví. Nikola Ogrodníková se v Berlíně parádně popasovala s novou rolí jedné z favoritek. Už po kvalifikaci ohlásila, že chce bojovat o medaili, a svůj plán dokonale splnila ziskem stříbra.

■ Jak se vám líbí vaše první velká medaile?

Já na ně koukala už před cestou do Berlína a hodně se mi líbily. Zatím jsem moc medailí takhle zblízka neviděla, možná jen u Víti (přítele Veselého).

■ Byl pro vás emotivnější samotný závod na Olympijském stadiónu, nebo pak medailový ceremoniál na náměstí Breitscheidplatz?

Určitě závod, to byl hrozný velký přívál emocí. Pak se najednou zastavil a jak jsem viděla lidi, kteří mi přijeli fandit, zase se to spustilo. Bylo to v takových vlnách. Čekala jsem, že mi vyhrknou slzy i při vyhlášení, ale jak jsem se pořád musela usmívat, měla jsem už křeče ve tváři.

■ Před vámi v Berlíně několik českých medailových nadějí pohaslo. Vnímal jste, že můžete ukončit čekání na medaili?

Já se předtím i trochu vyhybala české výpravě, ani jsem nečetla články na internetu, Víta (přítele Veselý) mi nařídil, že nemám. Nechtěla jsem poslouchat věty typu: „Musíš nás zachránit“. Sama jsem s tím bojovala, protože jsem věděla, že tam šance je, tak abychom to nezakřikli.

■ Když postoupila vaše tréninková kolegyně Barbora Špotáková před dvanácti lety na mistrovství Evropy v Göteborgu do svého prvního velkého finále, získala také stříbro...

Ráno před závodem u snídani se mi trenér zmínil, že když Bára poprvé postoupila do finále, tak měla stříbro. Nevím, jestli mi tím něco naznačoval. (úsměv)

■ Nechtěla jste si po závodě proběhnout i čestné kolečko s vlajkou?

Jak jsem tohle prožívala poprvé, vůbec jsem nevěděla, co se dělá s vlajkou. Já ani nevěděla, jestli tam vlajku máme. Stála jsem tam a nevěděla, co se běžně dělá. Pak mi vlajku Víta hodil.

■ Je celá sezona pro vás odměnou, že jste vydržela u atletiky, i když jste roky stagnovala?

Prožívám jeden velký sen, dneska se mi splnila další část. Za ty protrápené roky, co jsem měla, je to pro mě strašně velká odměna.

■ Jaký má ten sen další díl?

Olympiáda. A když teď mám první medaili, budu bojovat o další.

Text: Michal Osoba (Právo)

Foto: Ivana Roháčková

Medailová série českých oštěpařů na ME:

Göteborg 2006	Barbora Špotáková (stříbro), Jan Železný (bronz)
Barcelona 2010	Barbora Špotáková (bronz)
Helsinky 2012	Vítězslav Veselý (zlato)
Currych 2014	Barbora Špotáková (zlato), Vítězslav Veselý (stříbro)
Amsterdam 2016	Vítězslav Veselý (stříbro)
Berlín 2018	Nikola Ogrodníková (stříbro)

Trojnásobné vrhačské zastoupení měla pražská Dukla při ostravském Kontinentálním poháru. Jak koulař Tomáš Staněk, tak oštěpaři Jakub Vadlejch a Nikola Ogrodníková ale při specifických pravidlech soutěže prohráli interní souboj s kolegy z evropského týmu a absolvovali jen tři pokusy.

Tři pokusy a konec

Metrák a půl vážící trofej pro vítěze akce, která se koná jednou za čtyři roky, se stěhuje z Ostravy do Ameriky. Podle očekávání byla největším konkurentem týmu, jenž jako kapitán vedl světový rekordman v dálce Mike Powell, Evropa, když prohrála o 29 bodů a vítězství v Marrakéše neobhájila. V jejích barvách přispěli k celkovému zisku pátým místem Vadlejch, šestým Staněk a sedmým Ogrodníková. Šestá byla i čtvrtá česká zástupkyně, vítkovická mílařka Simona Vrzalová.

Vadlejch je zpět

Vadlejch předvedl svůj nejlepší výkon od problémů se zády, které ho výrazně přibrzdily před evropským šampionátem, když zaznamenal 84,76 m. Dál hodil jediný muž, k Vadlejchově smůle německý mistr Evropy Thomas Röhler, a tak do čtvrtých pokusů postoupil on.

„Do závodu jsem šel s tím, že musím Thomase přehodit. To se mi nepovedlo, takže jsem nemohl počítat s lepším než pátým místem. Je to trochu postavené na hlavu, ale pravidla jsou taková a náš součet umístění byl šest, takže jsme jako tým vyhráli,“ mohlo těšit svěřence Jana Železného.

V posledním závodě sezony pro něj ale bylo nejpříjemnějším zjištěním, že záda vydržela. „Trvalo mi to trochu déle, než jsem myslel, ale směrem k přípravě je skvělé, že se do ní můžu pustit bez bázně a zase to rozbalit,“ vyhlíží už sezonu 2019 se světovým šampionátem v Dauhá.

Naštvaný Staněk

Staněk byl k testovaným pravidlům méně shovívavý. I on by se za výkon 21,22 m za standardních podmínek vešel mezi elitní čtyřku, ale v Ostravě ho překonal Polák Michal Haratyk. „Nemá to nic společného s atletikou, já už se třetím pokusem začínal chytat, že bych mohl hodit daleko,“ litoval, že neměl víc šancí předvést své umění.

„Možná se to mohlo trochu divákům líbit, ale podle mě by výkony byly úplně jiné, kdyby soutěž byla klasická na šest pokusů. Bohužel s tím nic nezmůžeme, jsme jenom loutky,“ lamentoval český rekordman.

Ogrodníková se mohla zlobit jen na sebe, výkon 56,51 m byl pro vicemistryni Evropy, která se jako jediná z Čechů nominovala přímo, nejhorším v sezoně. „Jsem hodně zklamaná, protože jsem se celou sezonu držela ve stabilní formě přes šedesát metrů. Navíc jsem se chtěla před domácím publikem víc ukázat, ale byla jsem přehrocovaná,“ mrzelo Ogrodníkovou, která na vítkovickém stadiónu atleticky vyrostla.

Text: Michal Osoba (Právo)

Foto: Ivana Roháčková

Stříbra z Plovdivu i z Glasgow

Dvě medaile z vrcholných akcí slaví české veslování. Na evropském šampionátu v Glasgow získala stříbro posádka lehkovážné párové čtyřky Jiří Kopáč, Jan Vetešník, Jan Viktora a Jan Cincibuch. Na mistrovství světa v Plovdivu nevyšel skifaři Ondřeji Synekovi útok na rekordní šestý titul, vrátil se ale domů se stříbrem a už svou dvanáctou medailí ze světových šampionátů.

Ondřej Synek, skif

Synkovi misi za šestým titulem zásadně poškodil nešťastný moment z úvodu skifařského finále. Vítr ho hodil na bójku, která mu otočila veslo.

„Hned po startu, asi po třech čtyřech tempech, jsem zachytil veslem o bójku a hned nato jsem chytil kraba. Skoro jsem se zastavil,“ popisoval Ondřej Synek kritický okamžik. „Moc často se to nestává, není to nějak běžné. Ani si nemyslím, že to byla moje extra velká chyba, ale prostě se stalo.“

Synek na šampionátu v Plovdivu suverénně postupoval rozjížděkami, ale nehoda na startu finále ho hodně přibrzdila. Ve vedlejší dráze přímo u tribuny naopak upaloval vpřed Nor Kjetil Borch, čerstvý mistr Evropy z Glasgow.

Synek chytil kraba

„On ujel kousek a foukl silný poryv větru. Jak to korigoval, tak chytil kraba a pak se s tím musel prát. Když jsem viděl, co se

Stříbrní z mistrovství Evropy, párová čtyřka lehkých vah Jan Cincibuch, Milan Viktora, Jan Vetešník a Jiří Kopáč

Jakub Podrazil a Lukáš Helešic, 1. místo ve finále B

Čtyřka bez kormidelníka Matěj Tikal, Matyáš Klang, Petr Melichar a Jakub Grabmüller, 3. místo ve finále B

Miroslav Vraštil a Jiří Šimánek, dvojskif lehkých vah, 1. místo ve finále B

na tom startu stalo, byl jsem dost zvědavý, jak to dopadne. Stihl ostatní, ale bohužel Nor byl rychlý...“ líčil Synkův trenér Milan Doleček.

Synek skončil druhý a rozšířil svoji výjimečnou medailovou bilanci. První medaili z mistrovství světa získal už v roce 2003 ještě na dvojskifu díky bronzu s Milanem Dolečkem mladším. Od svého přechodu na skif v roce 2005 ani jednou na světovém šampionátu či olympijských hrách nechyběl na stupních vítězů. Celkem má z globálních akcí už patnáct medailí.

Další veslaři Dukly se v Plovdivu medailím nepřiblížili. Do finále A už se dostala jen lehkovážná párová čtyřka Jiří Kopáč, Jan Vetešník, Jan Viktora a Jan Cincibuch, která došla šestá.

Několik dalších lodí ale bojovalo na hraně elitního závodu. Dvojka bez kormidelníka Jakub Podrazil, Lukáš Helešic i lehkovážný dvojskif Miroslav Vraštil, Jiří Šimánek na MS vyhráli aspoň finále B. Mladá čtyřka bez kormidelníka ve složení Matěj Tikal, Matyáš Klang, Petr Melichar, Jakub Grabmüller skončila v malém finále třetí. Všechny posádky se tak pohybují ve sférách, z nichž na příštím MS v Linci mohou usilovat o olympijskou kvalifikaci.

Na srpnové mistrovství Evropy v Glasgow nedojeli Synek ani dvojka bez kormidelníka, ale medaili vybojovala lehká párová čtyřka, která tak navázala na loňský bronz z Račic. Ten tři členové současné posádky vybojovali na lehkém noncoxu.

„Pár medailí už doma mám a řekl bych, že tahle je jedna z nejhezčích. Je originální, je tam napsaná i naše disciplína, moc pěkná,“ pochvaloval si Jiří Kopáč.

Text: Martin Hašek (Sport)

Foto: Ivana Roháčková

Podrazil trpěl jako pes, ale ukousal to. S Helešicem si spravili chuť sedmým místem

Poznali, že jaro není začátek podzimu. Dvojka bez kormidelníka Jakub Podrazil, Lukáš Helešic po výměně míst v lodi vyhrála celkové hodnocení Světového poháru. Na mistrovství světa v Poznani se i kvůli Podrazilovým zdravotním problémům musela spokojit s vítězstvím ve finále B a na průnik mezi elitu tak stále čeká.

■ V čem byly vaše potíže?

Podrazil: „Už na soustředění jsem se z ničeho nic zakuckal, blbě se mi dýchalo. Snad to bude v pořádku a je to jenom nějaká virózička. Pocitově jsem se cítil šileně, dost jsem trpěl. Jsem takový unavený, poslední pětikilo tady trpím jak pes. Celou sezonu sážíme na to, že máme silný druhý kilák, tady jsem poslední pětikilo vždycky protrpěl. Ve finále B to naštěstí vyšlo, ukousal jsem to.“

■ Ceníte si toho, že i přes potíže jste zase na hraně finále?

Helešic: „Na olympiádu jde jedenáct lodí. Byli jsme sedmí, tak furt dobré. Trénujeme, abychom se dostali na olympijské hry. Je tam ještě rezerva. I se zdravotními problémy jsme se prokousali přes tu zeď. Uvidíme, co z toho vzejde. Doufáme, že to bude pro příští rok lepší. Zase jsme o rok starší, propracovali jsme se o kousek výš, na jaře nám to šlo. Musíme najít cestu, aby nám to šlo i v září, kdy bude kvalifikační svět na olympiádu.“

■ Skifař Synek tvrdí, že se musíte naučit připravit formu na správný závod...

Helešic: „Sýňa je posedmnácté ve finále mistrovství světa, máme se od něj co učit. Jsme rádi, že jsme s ním ve skupině. Díváme se na toho nejlepšího na světě.“

■ Neškodí vám přílišná namotivovanost?

Podrazil: „To bych neřekl. Nejezdíme chvilku, ale mistrovství světa jsou zároveň úplně jiné závody než veškeré Světové poháry, jiný level. Olympiáda je pak ještě výš. Chce to vrcholné akce líp zvládat. Doufám, že budeme v pohodě příští rok a že se nám to povede.“

Helešic: „Bělorusové ze začátku sezony lítali, byli kousek za námi a tady byli taky v běčku. Semifinále je psychicky nejtěžší závod. Do áčka jdou jen tři lodě, chtějí tam všichni.“

■ Věříte, že až se jednou dostanete do áčka, tlak povolí?

Helešic: „Zatím to nevím, ale doufám, že vám to příští rok řeknu. Je potřeba se s tím naučit pracovat. Podobně jako na jaře ve světácích. Bylo to překvapení. Jednou jsme tam byli a pak už se to očekávalo. V týmu se špičujeme, tlak je cítit. Každý se s tím musí vypořádat sám, aby jezdil finále A. Chce si to říct klid, soustředit se na sebe, neposluhat ostatní kolem.“

MOJE KARIÉRA je ověřená medailemi

Útok skifaře Ondřeje Synka na historický šestý titul na mistrovství světa v Plovdivu poznamenala nešťastná nehoda ze samotného úvodu závodu. Synkovi se po pár záběrech otočilo veslo po nárazu o bójku a výtečného Nora Kjetila Borchu ve výhodné šesté dráze už nechytil. Kvůli prohrané sázce bude muset na den do fabriky Škody. I tak slaví stříbro, nevídanou patnáctou medaili v řadě z vrcholných akcí.

Co znamená „dostat kraba“?

„Veslař ve fázi, kdy vyndává veslo z vody, ho nějakým způsobem nevytáhne správně – třeba kvůli poryvu větru. Veslo, které se nevytáhne dostatečně kolmo, se o vodu zadrhne a zmizí pod ní. Loď se zastaví a přetočí se ze správného směru. Veslař ho musí vyrvat ven a rozjet znovu tempo, i když jsou už všichni daleko. Třeba se to stane i na osmě, člověka to z lodě může i díky setrvačnosti vystřelit,“ vysvětluje Milan Doleček, trenér Ondřeje Synka, Jakuba Podrazil a Lukáše Helešice.

■ Jak jste po nešťastné příhodě reagoval?

Viděl jsem, že Kjetil byl taky blízko bóje, ale hned to nějak ukormidloval. Mě to odfouklo, že jsem měl veslo až skoro za těmi bójkami, a prakticky tím závod pro mě... Nechci říct skončil, ale dost mě to ovlivnilo a bylo to pak pro mě o to obtížnější.

■ Dalo se ještě bojovat?

Víceméně jsem závod pokazil hned na začátku. Letos na to mám nějakou smůlu. Na regatě v Lucernu jsem si vyhodil veslo z ruky, tady jsem zase chytil kraba. Na startu foukal silný vítr z boku, hodilo mě to k bójce a po nárazu se mi otočilo veslo. Zklamal mě průběh závodu, hodně foukal povítr, a jak se jsem tam zůstal viset, už to nešlo dojet, protože lodě mají velkou rychlost. Borch

jel celou dobu přede mnou, a když viděl, že dávám nástup, tak na to okamžitě reagoval. Bylo to nedojetelné...

■ Do jaké míry Norovi pomohla šestá dráha, která se na šampionátu ukazovala jako nejvýhodnější?

Jsmo venkovní sport, tak to musíme brát. Dneska měl možná výhodnější dráhu. Když jsem viděl skif ženských, jak Irka (Sanita Puspureová taky jela v dráze číslo šest) vyhrála o hrozný flák před Jeannine Gmelin, která byla jasnou favoritkou a vyhrávala, co se dá, tak je to možná pravda, ale jsou to jen odhady. Nejde to takhle brát. Dneska jsme prostě byli druzí, příště zas budeme první, anebo už nebudeme nikdy ani druzí, ani první.

■ Jak se srovnáváte s faktem, že se vám nepovedlo získat historický šestý titul?

Už jsem o tom mluvil před šampionátem. Pro mě nejsou statistiky zase tak moc důležité. Zlato by bylo hezčí. Mám jich pět a půl... (smích). Uvidíme, jak to půjde příští rok. Třeba to vyjde. Moje kariéra je ověřená medailemi, tohle bylo sedmnácté finále a dvanáctá medaile z mistrovství světa.

■ Nevyhrál jste, takže jste prohrál sázku a čeká vás den práce ve Škodovce, těšíte se?

Těším se. Ta sázka se mi líbila, oboje pro mě byla výhra. Do fabriky se těším, aspoň poznám něco nového. A když nevyjde Tokio, budu mít třeba práci... (smích)

Text: Martin Hašek (Sport)

Foto: Ivana Roháčková

Největší úspěchy

trojnásobný olympijský medailista, pětinasobný mistr světa, pětinasobný mistr Evropy, osminásobný celkový vítěz Světového poháru

- **OH (0-2-1):** 2008 (Peking) a 2012 (Londýn) – stříbro, 2016 (Rio de Janeiro) – bronz
- **MS (5-3-4):** 2010 (Hamilton), 2013 (Čchungdžu), 2014 (Amsterdam), 2015 (Aiguebelette) a 2017 (Sarasota) – zlato, 2007 (Mnichov), 2011 (Bled) a 2018 (Plovdiv) – stříbro, 2005 (Gifu), 2006 (Eton) a 2009 (Poznaň) – bronz (vše skif), 2003 (Milán) – bronz (dvojskif)
- **ME (5-1-1):** 2007 (Poznaň) – zlato (osma), 2010 (Montemor), 2013 (Sevilla), 2014 (Bělehrad) a 2017 (Račice) – zlato, 2015 (Poznaň) – stříbro, 2016 (Brandenburg) – bronz (vše skif)

Srpen ve znamení zlatých parašutistů

Dva prestižní parašutistické šampionáty mají za sebou členové Dukly Prostějov a na obou se radovali z cenných kovů. Nejvíce zazářil Jiří Gečňuk, který na civilním mistrovství světa v Bulharsku dosáhl na vysněný titul mistra světa v kombinaci.

Vezměme to ale popořádku. Nejdřív se světová elita sjela na vrtulníkovou základnu do maďarského Szolnoku, kde se v srpnu konalo armádní mistrovství světa CISM. A pro Duklu Prostějov to byla úspěšná mise.

Tým českých parašutistů ve složení poručík Libor Jiroušek, praporčík Jakub Pavlíček, nadrotmistr Miloslav Kříž, praporčík Oldřich Šorf a nadrotmistr Bonifác Hájek (+ kameraman skupinové akrobacie Petr Směšný) se stal v kombinaci mistrem světa. V přesnosti přistání obsadil 4. místo a páté ve skupinové akrobacii.

V jednotlivcích vyhrál absolutně Oldřich Šorf, třetí místo bral za přesnost přistání a páté v individuální akrobacii. Dalším zlatým medailistou byl Libor Jiroušek. Vybojoval první místo v individuální akrobacii a šesté v celkovém hodnocení. Do TOP 10 se vešel ještě Miloslav Kříž, šestý v celkovém hodnocení a desátý v přesnosti přistání.

„Velice si titulu vážím, protože vítězství v klasické kombinaci je to největší, co může

Oldřich Šorf a Miloslav Kříž

Bonifác Hájek a Libor Jiroušek

Oldřich Šorf

člověk v parašutismu dosáhnout. Navíc se těžce bojovalo na nejvyšší úrovni do posledního seskoku – v závodech na přesnost přistání padl světový rekord a součet centimetrů, který by zpravidla stačil na první místo, tam stačil sotva na první desítku,” sdělil o soutěži praporčík Šorf.

Šampionát neproběhl jen ve znamení českých úspěchů. Jeho konání

poznámaly i rozmary nevyzpytatelného počasí. Se silným větrem se museli vypořádat účastníci závodu na přesnost přistání, ale to nejhorší se událo v úterý 14. srpna.

Hned ráno dorazila nad Szolnok tak silná bouře, že zničila stanové městečko včetně techniky, a několik lidí vážně zranily létající trosky. Dukláci byli v té době na snídani, a tak stan českého týmu hrdinně

zachraňoval šéftrenér Jiří Šafanda. Nevyšel však z toho bez úhony. Trefila ho letící lavice, ale naštěstí se mu nic vážnějšího nestalo.

Text: Milan Novotný (Pražský deník)
Foto: Béla Papp a archiv ASO Dukla Prostějov

Zlatý double a vysněný titul absolutního mistra světa

Parašutistické hody pokračovaly krátce poté v bulharské Erden-Montaně, kde proběhlo civilní mistrovství světa FAI seniorů a juniorů. Tým ve složení Jiří Gečňuk, poručík Libor Jiroušek, desátník Hynek Tábor, praporčík Oldřich Šorf a nadrotmistr Miloslav Kříž dovezl po dlouhých 22 letech do České republiky pohár za výhru v družstvech.

Navíc získal i zlatý double v soutěžích na přesnost přistání a kombinaci družstev. Parašutisté Dukly Prostějov převálcovali konkurenci obrovským náskokem.

Po těžkých třech rozskocích si vybojoval vysněný titul mistra světa Jiří Gečňuk, zároveň získal i stříbrnou medaili v přesnosti přistání. „Poslední seskokový den byl nejnáročnější. Snažil jsem se rozložit síly, ale že z toho bude šest závodních skoků v pětáctistupňovém vedru, by mě nenapadlo ani v nejhorším,” vykládal.

„Tři rozskoky, které jsem skočil, byly to nejnáročnější, s čím jsem se musel poprat, ale povedlo se. Na první místo v přesnosti to nestačilo, ale vítězství v kombinaci už mi konečně neuteklo,” líčil své dojmy šťastný mistr světa.

Bronzovou medaili z individuální akrobacie za volného pádu vybojoval junior Petr Chládek. Kvalitní formu potvrdil i armádní mistr světa Šorf, když mu těsně unikl bronz a skončil čtvrtý. Tábor obsadil páté a nadrotmistr Jiroušek sedmé místo v celkovém hodnocení.

„Sportovní výsledky roku 2018 hodnotím jako nejúspěšnější v historii oddílu. Ještě nikdy se při souběhu mistrovství světa FAI a CISM nepodařilo, abychom získali kombinační tituly mistrů

světa na obou mistrovstvích, a to jak v družstvech, tak v jednotlivcích. A nevím, jestli se to někomu ve světě vůbec povedlo,” chválil své svěřence vedoucí trenér Jiří Šafanda.

„Podle aktuální kondice jsme schopní udělat obměnu kádru pro jednotlivé vrcholné závody. Vždycky ještě existuje krizová rezerva. A co je ještě podstatné? Umíme závodit a nehrouíme se při případném dílčím nezdaru, jelikož nám na každém podniku funguje vždy dobrá vnitřní „chemie“. Závod vždycky končí až posledním seskokem. Ale abych sportovce jen nechválil. Někdy jsou chvíle, kdy nám dávají fakt „zabrat“.

Padesátiletý šampion

Kdo si počká, ten se dočká. Zdá se, že tohle pořekadlo přesně pasuje na Jiřího Gečnuka. Parašutista Dukly Prostějov vybojoval v srpnu na mistrovství světa v bulharské Erden-Montaně titul mistra světa v kombinaci. Zkušený závodník si tak nadělil ten nejlepší dárek k březnovým padesátinám.

Poprvé startoval na civilním mistrovství světa v roce 1994 a kromě jedné výjimky, kdy sezonu vynechal kvůli zranění, ani jednou v soubojích nejlepších parašutistů planety nechyběl. Šampionátů bylo celkem třináct, ale zlato v celkovém hodnocení získal až letos v Bulharsku. A k tomu přidal stříbro v disciplíně na přesnost přistání.

Jiří Gečnuk začal skákat v patnácti. Tehdy si říkal, že jednou by chtěl dosáhnout na kombinační titul. „V parašutismu nemáme olympiádu, tohle je pro nás strop,“ poznamenal muž, který do Dukly nastoupil v roce 1988 jako voják základní služby. Za dva roky se stal profesionálním členem Dukly Prostějov a v uniformě zůstal do roku 2012.

„Když jsem začal chodit na letiště, viděl jsem skákat mistry a chtěl být jako oni. Akorát jsem netušil, že mi to bude trvat tak dlouhou dobu. Těch pětadvacet let ovšem rychle uteklo,“ vzpomíná parašutista Dukly Prostějov, který se potkal s Abrahámem poslední březnový den.

Život rodáka z Moravské Třebové je lemován řadou úspěchů, ale pochopitelně i nezdarů. „I na ně vzpomínám dost intenzivně, protože k nim počítám třeba i celkově druhé místo. Když se člověk přiblíží cíli na tak

malou vzdálenost a pokazí jeden seskok, všechno se najednou rozplyne jako pára nad hrncem,“ pokyvuje hlavou Jiří Gečnuk.

Kombinační titul obnáší zvládnout deset skoků na přesnost přistání a pět akrobatických kol. „Když přijde chyba hned ze začátku, může se stát, že parašutista nepostoupí do finále. Já ztrátu z úvodu obvykle doháním v dalším průběhu soutěže.“

Velkou roli při akrobacii, která se skáče z 2200 metrů, hrají zkušenosti. V závěru pracují emoce a Gečnuk postupuje tak, že si

vybere nejlepší skok, jaký měl v předchozích kolech, protože páté kolo je volitelné.

„Nic není předepsané. Provedení je na mně. Situaci vyhodnocuji podle toho, jak letí letadlo, jaký má snos, jaká je rychlost, nebo jestli je to proti nebo po větru. Podle toho je možné ještě těsně před skokem změnit půlku komplexu, který už mám natréňovaný,“ vypráví Jiří Gečnuk.

„Při akrobacii kameraman navede letadlo v sedmdesátistupňovém úhlu. Vyskočím, snažím se do místa pikovat a letím po hlavě střemhlav dolů. Z nulové rychlosti při výskoku se mohu dostat k rychlosti až 290 kilometrů v hodině,“ pokračuje.

Let trvá zhruba dvanáct a půl vteřiny. „Mám na sobě speciální latexovou kombinézu, která snižuje odpor těla. Při tom je potřeba se co nejvíc sbalit. Následují dvě otáčky doprovázené saltem. V prvních čtyřech skocích je stanovené, kdy má ke kterému prvku dojít, ale v pátém je všechno volitelné.“

Na šampionátu v Bulharsku se Gečnukovi povedl pátý skok. „Rozhodčí netrestají sporné momenty, ale hlavně jednoznačné. Všechno se hodnotí podle osy kolem 360 stupňů. Důležité je, jestli vůči kameře začnu v bodu nula a jestli tam i skončím. U salta zase hrají roli náklony. Disciplína je to velice subjektivní,“ vysvětluje šampion.

Kameraman není „spoluhrač“, ale patří do organizátorského týmu. „Já dostanu pokyn: teď vyskoč. Nejde to ovlivnit, děje se to mimo mě. Mohu se dostat do nevýhody, když fouká protivětr a pošlou mě na výskok v méně než pětasedmdesáti stupních, tak mě vítr sfoukne a při snímání kamerou se dostanu do nevýhodného postavení,“ upozorňuje na úskalí.

Přesnost přistání se v prvních osmi kolech skáče v družstvech z výšky jednoho kilometru a 25 procent nejlepších napříč startovním polem postoupí do dalších bojů. To už se parašutisté zaměřují na cílový bod z 800 metrů. „O medaili jsem si nedělal velké iluze, šel jsem do toho s tím, že ji budu mít spíš z akrobacie. Sám jsem byl pak překvapený,“ přiznává Gečnuk.

„Podmínky před posledním kolem byly náročné. Říkal jsem si, proč se stresovat? Zhoršovala se termika, ale to je pro každého stejné. Měl jsem tři centimetry náskok a do letadla šel v klidném rozpoložení. Snažil jsem se vyzískat maximum z informací, aby to dopadlo dobře. Desátý seskok byl o tom trefit se na doskočiště,“ vykládal osřídlený parašutista.

Když doskočil, byla z toho trojka. Bleško mu hlavou, že to nedopadlo moc dobře. „Jenže Ital, který byl v pořadí přede mnou, se dostal do složitých podmínek. Nebyl schopný přistát ani na doskočiště. Došlo mi, že jsem měl s trojkou ještě štěstí.“

Pak došlo k rozskakování o stříbro. Jiří Gečnuk musel bojovat s větrem a přistál opět na trojce. Francouzský rival také a skákal se znovu. Tentokrát se mu povedla

dvojka, soupeř ho napodobil a nervy pracovaly naplno. Český zástupce věděl, že pokud neskončí druhý, uteče mu vysněný titul v kombinaci.

Třetí kolo Čechovi vyšlo parádě. Vítr se na chvíli zklidnil a dopadl na nulu. Pak začalo zase foukat a francouzský soupeř nedokázal srovnat krok. Titul z kombinace a stříbro z přesnosti přistání měly svého majitele.

„Bylo náročné to vydržet fyzicky i psychicky. Ale stálo to za to. Museli jsme se vyrovnat s tím, že se začínalo skákat už v sedm ráno. Nebylo snadné se na závody zcela probudit, být při smyslech a připravený na všechno, co přijde. Zvlášť, když

to bylo podle našeho času ještě o hodinu dřív,“ prozradil.

Dalším bulharským specifikem byla strava. Na letišti se o ni starala cateringová firma a jednalo se takřka o kuriozitu. „Co jiného by se dalo čekat v Bulharsku než třikrát denně šopský salát? Na zeleninu si člověk ale snadno zvykne,“ usmívá se Jiří Gečnuk, který má na svém kontě 13 620 seskoků.

Nyní je na pozici někoho, kdo ve svém sportu dosáhl všeho. Kariéru ale ještě neuzavírá.

Text: Milan Novotný (Pražský deník)

Foto: Ivana Roháčková
a archiv ASO Dukla Prostějov

Výsledky na MS

MS FAI:

2003	2. místo v kombinaci
2004	2. místo v kombinaci
2006	2. místo v kombinaci
2008	3. místo v kombinaci
2010	1. místo v IA
2012	2. místo v IA
	3. místo v kombinaci
2014	3. místo v IA
2016	2. místo v kombinaci
2018	1. místo v kombinaci
	2. místo v PP

MS CISM:

2004	1. místo v PP
2006	1. místo v IA
2007	3. místo v PP
2009	2. místo v IA

Světové hry:

1997	3. místo v PP
------	---------------

Poznámka:

PP – přesnost přistání

IA – individuální akrobacie za volného pádu

Kombinace – součet výsledků v PP a IA

Radost i zklamání

V letních měsících měli moderní pětibojaři na mezinárodní scéně velice bohatý program, v němž se představila i řada závodníků Dukly. Dosáhli hned několika velice pěkných úspěchů, několik z nich prožilo i medailovou radost, ale někteří byli zklamáni, protože podle svých představ na lepší umístění nedosáhli.

ME: Bez medaile

Na mistrovství Evropy v maďarském Székesfehérváru skončil Jan Kuf na 19. místě a Martin Bilko 34. Kufovi před závěrečnou kombinací patřila devátá příčka, ale po střeleckém výpadku se v elitní desítce neudržel. „Škoda, zase jsem něco pokazil,” řekl s příchutí zklamání. „Měl na pozici do desátého místa,” dodal reprezentační trenér Jakub Kučera.

Pátou příčku obsadila štafeta Martin Bilko, Ondřej Polívka. Dlouho se snažili o obhájení titulu, ale Polívka po zdravotních problémech nejvíc cítil tréninkové manko především v šermu. Přesto ještě v polovině běžeckého úseku měli stále medailovou šanci a k lepšímu výsledku chyběly jen maličkosti. Ve smíšené štafetě Kuf s Eliškou Příbylovou skončili devátí. Po plavání a šermu byli spokojeni s průběžným pátým místem, ale cestu na stupně vítězů nenašli.

MSJ: Zlato štafety

Na juniorském mistrovství světa v Kladně dosáhla velkého úspěchu štafeta Marek Grycz, Martin Vlach, které se podařilo získat zlatou medaili. „Máme s Markem už několik stříbrných kovů a konečně se nám podařilo vystoupit na nejvyšší příčku,” radoval se Vlach. „Je to fantazie, první juniorský titul mistra světa, a navíc v domácím prostředí. O to je to krásnější,” doplnil ho Grycz.

Česká dvojice ovládla šermiřskou část a oba si vytvořili osobní rekordy v plavání. Parkur sice nevyšel Gryczovi, ale v závěrečné kombinaci běhu a střelby se pětibojaři Dukly posunuli z třetího místa do čela, které už do cíle udrželi. „Martin je velmi rychlý, věřil jsem, že vedoucího Korejce doběhne,” usmíval se Grycz. „Na začátku druhého úseku jsem viděl, jak tuhne a nabízí se mi velká šance, kterou musím využít,” dodal Vlach, který v individuálním závodě skončil šestý.

Jan Kuf a Eliška Příbylová

Martin Bilko

Marek Grycz a Martin Vlach

Karolína Křenková skončila v individuálním závodě osmá a s Chalupníkovou po nepovedeném šermu obsadily devátou příčku, takže navázat na stříbrné vystoupení z evropského šampionátu se jim nepodařilo. Mrzelo je to, protože v plavání dosáhly časů na hranici osobních rekordů a na koni byly nejlepší.

AMS: Bronz Svěchoty

Na akademickém mistrovství světa v Budapešti se v kategorii mužů představilo

28 moderních pětibojařů z 13 zemí. Velice cenného úspěchu dosáhl Lukáš Svěchota, jemuž se podařilo vybojovat bronzovou medaili. V individuálním závodě žen skončila Barbora Ciprová osmá a štafeta Svěchota, Ciprová pátá.

Text: Jaroslav Pešta

Foto: Ivana Roháčková a Filip Komorous

Potlesk patřil KUFOVI

Z pěti moderních pětibojařů Dukly, kteří byli pověřeni reprezentací na mistrovství světa v Mexiku, dosáhl nejlepšího vysvědčení Jan Kuf. V individuálním závodě skončil čtvrtý a po štafetě s Martinem Vlachem měl velkou radost ze stříbrného kovu.

Šerm vyšel této dvojici výborně a po plavání i parkuru šli do kombinované části ze třetí příčky. Po poslední střelbě vybíhal Vlach na trať dokonce jako první a za vítěznou Francií obsadil se ztrátou pouhých dvou vteřin stříbrnou pozici. „Bojovali jsme i o zlato, ale také druhá příčka je báječná. Vyšlo to skvěle,” zářil Kuf radostí.

V individuálním závodě tento nejlepší český pětibojař začal výborně zvládnutým šermem, a i po plavání udržel kontakt s medailovým umístěním. Komplikace nastala v parkuru, v němž se ze štafety známý kůň choval na podmáčeném terénu jinak a Kuf ztratil půl minuty. V kombinované části střelil nadprůměrně, ale na jeho největší soupeře to nestačilo.

„Je to asi krásné být čtvrtý na světě, ale zároveň mě mrzí, že jsem na stupních vítězů chyběl, protože nebyly ode mne daleko. Ale upřímně – nečekal jsem druhé místo ve štafetě ani čtvrté v individuálním závodě. Potvrdil jsem si, že mám na to bojovat se špičkovými pětibojaři,” dodal Kuf.

V závodě smíšených štafet skončili Ondřej Polívka s Eliškou Příbylovou pátí. Při absenci nejlepších žen měli vyšší ambice, ale o medaili se připravili hned v šermu, v němž ztratili hodně bodů, a nepodařilo se jim ani bezchybně zastřílet. Do finále se probojovala poprvé v kariéře v individuálním závodě žen jen Příbylová, která po technické závadě na zbrani skončila na 34. místě.

Text: Jaroslav Pešta

Foto: Filip Komorous

Martin Vlach a Jan Kuf

Eliška Příbylová

Dukláci trefili evropské ZLATO

Mistrovství Evropy ve střeleckých brokových disciplínách hostil v srpnových vedrech rakouský Leobersdorf. Reprezentanti Dukly si vedli velmi dobře a přivezli čtyři medaile. Ta nejcennější je ze soutěže družstev skeetařů. Do sbírky výrazně přispěli i junioři.

Fábio Beccari s českým týmem

Roli lídra v družstvu skeetařů převzal královéhradecký Tomáš Nýdrle. Závod začal famózně, dvěma pětadvacítkami, jenže na závěr prvního dne dvakrát minul a stejně začal i druhý den. Závěrečná stoprocentní položka a 121 bodů ho sice vytáhly na konec první desítky, ale bod mu chyběl,

Jaroslav Lang a Anna Šindelářová

aby si to rozdál o finále a některou z individuálních medailí.

Miloš Slaviček už ví, co to je být nejlepším Evropanem. A začal také čistou pětadvacítkou, ale ve druhé položce ho doslova srazil z horních pater výsledkové listiny čtyři chyby, závěrečná čtyřadvacítká už moc neřešila, i když vedro se podepsalo na výsledcích prakticky všech startujících. Další tři chyby druhý den a součet 117 bodů ho poslaly až na 39. příčku.

Třetí člen týmu Jakub Tomeček z Komety udělal o dva body víc a družstvo skončilo šesté. Na Evropě se ale střelila týmová soutěž poprvé novým systémem, jako play-off, takže šanci na zlato má i osmý tým, který se kvalifikuje do čtvrtfinále...

„Nový formát soutěže družstev, kdy se už nepočítá pořadí po základním závodě, ale nejlepší týmy střelí play-off, je trochu

zrádný. Rozhoduje každá chyba, protože se v jednom souboji střelí jen 75 ran, zatímco v základním závodě 375. Tentokrát jsme na něm vydělali. Jen junioři, kteří by podle starého systému vyhráli, skončili druzí, ale tři medaile jsou velký úspěch,“ řekl trenér Petr Lužický.

„Muži začali ve čtvrtfinále proti velice silným Norům, ale o tři body je porazili. Stříleli velmi vyrovnaně. V semifinále nás čekali Němci, na které jsme si věřili a porazili je s přehledem o devět terčů. Ve finále proti nám stál nejlepší tým planety Italové, v čele s olympijským vítězem Rossettim. Kluci předvedli fantastický výkon a o dva body vyhráli v novém rekordu 56 bodů. Vrátili jsme tak Italům porážku z finále juniůr,“ dodal.

Junior Jaroslav Lang skončil v individuální soutěži sedmý za 118 bodů a družstvo, v němž střelili ještě Richard Klika a Daniel

Korčák, skončilo druhé, když finále prohrálo s Itálií. Lang pak společně s Annou Šindelářovou trefil v soutěži smíšených dvojic stříbro.

Bronzovou medaili přidal do sbírky junior Fábio Beccari v trapu výkonem 120+27 bodů, s týmem skončil až osmý a v mixu dvanáctý s Antonii Vojkůvkovou. To bylo vše.

Junior Kateřina Janečková byla v trapu individuálně desátá za 109 bodů, jako členka týmu skončila čtvrtá, v mixu pak desátá s Janem Palackým.

Seniorům se vůbec nedařilo. David Kostecký se 119 body byl sedmadvacátý a Pavel Vaněk se 118 body čtyřiatřicátý. Družstvo, v němž střelil i bronzový Jiří Lipták, prohrálo v play-off s Portugalcí a skončilo páté.

Text: Karel Felt (Právo)

Foto: facebook Czech Shooting News

Junioři vezou z Koreje TŘI MEDAILE

Záříjové mistrovství světa ve sportovní střelbě v korejském Čchang-wonu nepřineslo české reprezentaci vytoužené úspěchy v kategorii seniorů, kterými měla být vedle medailí zejména účastnická místa na OH 2020 v Tokiu. V každé z disciplín byla ve hře čtyři, ale pro české střelce byla tato meta příliš vysoko.

Jaroslav Lang

Anna Dědová

Matěj Rampula,
Antonín Tupý
a Lukáš Skoumal

Nikola Mazurová

Čest české sportovní střelby zachraňovali junioři a juniorky. Na třech medailích se podíleli i čtyři dukláci. Nejcennější je titul mistrů světa, a tím pádem zlato družstva v brokové disciplíně skeet, jehož členem byl královéhradecký Jaroslav Lang, který se v soutěži jednotlivců vešel s nástřelem 119 bodů do první desítky. Lepší než osmé místo ztratil v rozstřelu. Jeho kolega v disciplíně trap skončil za 113 bodů devatenáctý a s týmem až desátý.

Jedinou individuální medaili si přivezla pistolářka Anna Dědová. Ve sportovní pistolí dosáhla na bronz nástřelem 573 bodů, což je velmi kvalitní výkon. Ve vzduchové pistolí byla za 565 bodů dvacátá. Bronz mají doma i pistoláři Matěj Rampula a Antonín Tupý ze soutěže družstev ve standardní pistolí, přičemž mezi jednotlivci skončil Rampula s 562 body sedmý a Tupý s 556 body dvanáctý. V rychlopalné pistolí pak byl Rampula za 569 bodů patnáctý

a Tupý s 567 body šestnáctý. Družstvo pak skončilo čtvrté.

Mezi seniory má velkou hodnotu výkon Nikoly Mazurové ve vzduchové pušce. Sice trefovala samé desítky a dosáhla 626,6 bodů, ale při obrovské vyrovnanosti startovního pole to stačilo jen na desáté místo, družstvo bylo až osmnácté. Ještě hůř se dařilo puškařům. Ve vzduchovce byl David Hrkulák 37. za 624 b., Petr Nymburský za 622,5 b. až 48. a družstvo patnácté. V libovolné malorážce 3x 40 ran skončil Nymburský 15. za 1175 bodů, Hrkulák až 50. za 1164 bodů a družstvo pak deváté. V malorážce vleže byl Nymburský 24. nástřelem 622,8 b., Hrkulák 29., když měl jen o 0,5 bodu horší nástřel, tým skončil desátý.

Neuspěli ani pistoláři. Jindřich Dubový byl ve vzduchovce 61. za 572 b., Tomáš Těhan skončil 24. v rychlopalbě s 577 body a tým byl sedmý. Ve standardní pistolí skončil Těhan 12. za 566 bodů a ve velkorážné

30. za 572 bodů. Jediný střelec na běžící terč Bedřich Jonáš také skončil za očekáváním. Ve vzduchovce na 30 + 30 ran byl 15. s 563 body, v mixu 8. s 383 b. V malorážce na 30 + 30 ran skončil 14. nástřelem 577 bodů a v mixu 17. za 379 b.

Hodně se čekalo od brokařů. V trapu skončil Michal Hojný 15. za 120 bodů a David Kostecký za 116 bodů až 48. „Potvrdilo se, že po předchozích úspěšných sezonách je tato nepovedená, to se stává,“ litoval olympijský vítěz z Pekingu. Tým byl šestý. Ještě hůř dopadl Miloš Slaviček ve skeetu, 88. místo za 112 bodů patří k nejhorším v jeho kariéře. Tomáš Nýdrle skončil za 120 bodů na 30. místě. Tým byl až desátý. Jediná duklačka ve skeetu Martina Skalická byla 38. za 109 bodů a s týmem skončila osmá.

Text: Karel Felt (Právo)

Foto: Facebook Czech Shooting News

Dráhový talent z Dukly Brno se jmenuje Jakub Šťastný

Hodný kluk a rapl do pedálů

V keirinu se Čechům daří. Po dvou letech má Česká republika v této disciplíně opět juniorského mistra světa. Na šampionátu ve švýcarském Aigle se jím stal Jakub Šťastný z brněnské Dukly a navázal na zlato Sary Kaňkovské před dvěma lety.

S medailemi v dráhové cyklistice se v srpnu roztrhl pytel. Takovou sbírku nikdo nepamatuje. Navíc od jediného závodníka. Jakub Šťastný z brněnské Dukly vybojoval v Aigle šest medailí za sebou. Nejprve tři na juniorském mistrovství světa a další tři na juniorském evropském šampionátu.

Svěřenec kouče Zdeňka Noska suverénně postoupil z rozjížděky a z druhého kola prošel po diskvalifikaci australského soupeře Cornishe. „Ve finále nenechal nikoho na pochybách, kdo je nejrychlejší a komu zbylo víc sil,“ vzkázal vedoucí trenér brněnské Dukly Svatoopluk Buchta.

Na šampionátu vyhrál prostějovský talent finále o 17 tisíc sekund a nejennější medaili přidal k loňskému bronzu z mistrovství Evropy juniorů z disciplíny kilometr s pevným startem. V boji o zlato na něj dotíral indický soupeř Esov Esov, ale Šťastný první místo těsně udržel. Na loňském MSJ byl Šťastný v keirinu sedmý.

„Moc jsem s tím nepočítal. Největší ambice jsem si dával na kilometr. V něm jsem byl minulý rok na mistrovství Evropy třetí a na světě čtvrtý. Chtěl jsem to vylepšit, ale nečekal jsem tolik medailí,“ přiznal Šťastný, jehož zdobí úžasná odolnost.

Na mistrovství světa oblékl duhový dres pro vítěze keirinu, stříbro přidal za pevný kilometr a bronz ve sprintu. Z mistrovství Evropy si odvezl zlato v kilometru a v dalších dvou disciplínách bronz.

Šťastný vyjel v každém závodě medaili

„Co start, to medaile. Povedla se velká věc. Zvládl to ostře, ale Evropa už byla upocená. Bylo mi ho líto, jak vypadal unavený. Chtěl jsem to odpískat ve sprintu, aby o třetí místo nejel, ale nějak to dal,“ ocenil výkon svého svěřence brněnský reprezentační kouč Zdeněk Nosek.

Na světovém šampionátu včetně týmového sprintu závodil pět dní v kuse. Pak měli závodníci den pauzu a hned v Aigle pokračovali pětidenním evropským šampionátem. „Nejvíc si cením, že jsem ty

Neuvěřitelné výsledky Jakuba Šťastného na po sobě jdoucích šampionátech, které berou dech:

Mistrovství světa juniorů:
keirin – mistr světa
1 km s pev. startem – 2. místo
sprint – 3. místo

Mistrovství Evropy juniorů:
1 km s pev. startem – mistr Evropy
sprint – 3. místo
keirin – 3. místo

dva týdny závodění vydržel, druhý už byl o morálce,“ pronesl dráhař, který v září oslavil osmnácté narozeniny.

Trenér považuje Šťastného za hodného kluka. Je to ve sprintu žádoucí? „Je to dost gentlemanský sport, prasárny se tam nedělají. Kuba je rapl do pedálů, umí šlápnout,“ poznamenal trenér. V kategorii do 23 let Šťastného na evropském šampionátu doplnil dvěma bronzovými medaillemi Martin Čechman. „Je krásné, že někdo, kdo jezdí po brněnském velodromu, dokáže na Evropě jet jako rovný s těmi nejlepšími,“ podotkl Nosek.

Mladík z Náměště na Hané nedaleko Olomouce navázal na své předchůdce v brněnské Dukle. Právě Čechmana, Jiřího Janoška nebo Sary Kaňkovskou, kteří sbírali juniorské medaile, i když ne v takovém počtu. Příští rok už se Šťastný přesune do kategorie jezdců do 23 let.

Jakub Šťastný

Sára Kaňkovská

„Řadím ho do skupiny stejných talentů. Všechno rozhodne jejich píle, dá to další práci, aby šli dál. Věřím, že Kuba ji dělat bude, cyklistika ho baví, nechá na dráze život. Dlouho jsem neviděl takového člověka,“ chválil trenér Zdeněk Nosek.

V kategorii do 23 let si během 24 hodin vyválčil Martin Čechman dvě bronzové medaile. Napřed ve sprintu a poté v keirinu. Žáda mu v keirinu jistil ze 4. místa Jiří Fanta.

Sára Kaňkovská konečně prolomila čekání a 4. místo v keirinu je vynikající.

Martin Čechman a Lubomír Vojta

Nosková mistrýní Evropy na silnici

Talent české cyklistiky Nikola Nosková získala titul mistrýně Evropy v kategorii U23 na evropském šampionátu v silniční cyklistice ve Zlině. Česká reprezentantka, která závodí za italský ženský profesionální tým a je podporována ASC DUKLA v Praze, si na domácí půdě počínala suverénně. Nikola vyhrála po dlouhé sólové jízdě s náskokem 3:35 před Nizozemkou Aafke Soetovou, mistrýní Evropy v časovce. O třetí místo a bronzovou medaili spurtovala skupina pěti závodnic a nejrychlejší byla Italka Letizia Paternosterová.

Petr Kelemen překonal devět let starý český rekord

Talentovaný junior a závodník pražské Dukly Petr Kelemen překonal na republikovém šampionátu devět let starý český rekord ve stíhacím závodě na 3 kilometry. Bratr úspěšného sprintera a olympionika brněnské Dukly Pavla Kelemena posunul české maximum v prestižní disciplíně o úctyhodných 5 sekund a nový národní rekord tak má nyní hodnotu 3:25,236, což je čas světové úrovně.

Svěřenec trenéra Lukáše Thuna je velkou českou nadějí nejenom dráhové cyklistiky, ale také silniční reprezentace, kde je úřadujícím mistrem České republiky v silničním závodě a vicemistrem České republiky v časovce jednotlivců. Petr Kelemen tak naplňuje zamýšlenou metodiku trenérů pražské Dukly o kombinaci dráhových a silničních disciplín na vrcholové úrovni, podobně jako tomu je u řady hvězd současného světového pelotonu.

Text: Milan Novotný (Pražský deník)
Foto: archiv ASO Dukla Brno

Jan Měšťák: Sport mi stále dává sílu

Je ikonou plastické chirurgie u nás i na Slovensku. Již více, než čtyřicet let je jeho nejvyšším cílem dobro a spokojenost pacientů. Mistrovsky ovládá nejen svůj medicínský obor, ale i vzácné umění laskavými slovy dodávat tisícům svým pacientům tolik potřebnou naději a sílu, a to i v těch nejtěžších chvílích v jejich nelehkém boji s vážnou nemocí.

Založil a vybudoval také dvě prestižní kliniky v Praze: Kliniku plastické chirurgie 1. lékařské fakulty Univerzity Karlovy v Nemocnici Na Bulovce, kterou více než dvacet let vedl, a soukromou kliniku Esthé, kde je též více než dvacet let vedoucím lékařem.

Doc. MUDr. Jan Měšťák, CSc., je dlouhá léta i vysokoškolským pedagogem a jeho působení na vojně v Dukle Kolín v letech 1963–1965 bylo klíčové v jeho životním rozhodnutí stát se lékařem.

Je to také stále aktivní sportovec, díky čemuž i v současnosti s přehledem zvládá až osmdesát operací měsíčně.

■ Pane docente, ke sportu máte velmi blízký vztah už od dětství. Jakým druhům sportu jste se věnoval jako dítě?

Na základní škole v Praze jsem se věnoval atletice: běhal sprinty, skákal do dálky i do výšky. Často jsem reprezentoval školu nejen v atletice, ale i ve fotbale. Vyhrál jsem i přebory ve šplhu na tyči a také někdy v sedmé nebo osmé třídě i nějaké závody v zápase.

Bylo mi kolem třinácti, když jsem začal navštěvovat sportovní školu mládeže, na Hanspaulce, kde jsem asi rok a půl dojížděl na atletické tréninky. Potom jsem závodil v atletickém oddílu v Slávii Praha a hrál jsem krátkou dobu za Slavoj Praha házenou. A jednou, na letním táboře na Sázavě, v mých patnácti letech, mě někdo z trenérů viděl hrát volejbal a řekl mi, že mám určité předpoklady a schopnosti hrát dobře.

To bylo rozhodující v mé další sportovní kariéře.

■ V čem konkrétně?

Volejbal mě hodně bavil, a proto jsem se mu začal v Slávii Praha naplno věnovat. Za velice krátký čas jsem se dostal do československé dorostenecké reprezentace. A pak jsem zhruba čtyři roky hrál za národní dorostenecké družstvo a poslední rok jsem se stal kapitánem „národáku“. Poté, jako junior, jsem byl vybrán do širší nominace nadějných juniorů pro hry v Tokiu v roce 1964.

■ Jaká byla vaše cesta do elitního volejbalového družstva Dukla Kolín?

Po maturitě v létě roku 1963 jsem se bohužel nedostal na Matematicko-fyzikální fakultu Univerzity Karlovy, kterou jsem chtěl studovat. Musel jsem proto v září téhož roku nastoupit na dvouletou vojenskou službu a jako sportovec jsem narukoval do Dukly Kolín. Zde jsem byl v prvním roce v armádním sportovním týmu v odbíjené a měl jsem tak možnost trénovat v mančafu, který v té době patřil mezi nejlepší v republice. Byla to pro mě ohromná čest.

■ Kterí reprezentanti byli vašimi spoluhráči?

Tehdy tam hrálo asi dvanáct našich vynikajících reprezentantů a měl jsem tu čest hrát s takovými osobnostmi našeho volejbalu, jakými byli například Vašek Šmídl, Josef Smolka, Karel Paulus, Miroslav Slanec, Antonín Procházka, Pavel Peška, Jiří Felkl, Jiří Šumný a další volejbaloví

velikáni. Pamatuji si, že na nějakém turnaji jsem si zahrál i s Josefem Tesařem, našim vynikajícím smečařem.

■ To jsou skutečně velikáni československého volejbalu, vždyť například Karel Paulus a Josef Tesař byli mistři světa z roku 1956, Josef Smolka i Václav Šmídl jsou mistři světa z roku 1966, Václav Šmídl a Karel Paulus byli i členy stříbrného československého týmu na hrách v Tokiu v roce 1964 a Josef Smolka a Antonín Procházka byli také členy bronzového československého týmu na hrách v Mexiku v roce 1968 – a to jsou jen ukázky z jejich největších úspěchů... Co vám to hlavně dalo, hrát s nimi v jednom týmu?

Bylo pro mě skutečně velkou ctí s nimi hrát a trénovat. Samozřejmě, hrál jsem druhé housle, ale trénovat s nimi, to pro mě

bylo výjimečné. Nikdy jsem si nepředstavoval, že jednou budu mít tu úžasnou možnost. Jen ještě dodám, že v průběhu své volejbalové kariéry jsem měl štěstí i na skvělé trenéry, jako na Rostu Vorálka a Josefa Kozáka, který v roce 1956 dovedl československou reprezentaci k titulu mistrů světa.

■ Jeden z vašich bývalých spoluhráčů Václav Šmídl mi o vás nedávno vyprávěl, že jste měl v té době nejvyšší výskok, a to přes metr... Čím to bylo? Od přírody?

Měl jsem tehdy skutečně dost dobrý výskok. I když nejsem tak vysoký, měřím 184 cm, už mezi dorostenci jsem měl nejvyšší výskok. Určitě to bylo i tím, že jsem kdysi skákal i do výšky. Ale myslím si, že jsem nebyl nějak výjimečný, už v dorostu bylo mnoho talentovanějších hráčů, než jsem byl já. Jenže když má člověk vůli a odhodlání, dosáhne větších úspěchů než někdo jen s talentem. To platí i v medicíně, a nakonec i v životě.

■ Jak vzpomínáte na své bývalé spoluhráče z Dukly Kolín?

To byli skutečně borci par excellence, velmi rád na ně vzpomínám. Třeba na Vaška Šmídlu, který vynikal jako smečař jistotou a elegantní hrou, dále na Pepíka Smolku, Mirka Slance, Pavla Pešku, Tonda Procházku, Karla Pauluse – všichni měli „dar od Boha“ a skvěle se doplňovali. I později, v mém profesním životě, jsem si často uvědomoval, že právě ti nejlepší velikáni jsou obvykle těmi nejskromnějšími a hlavně zcela normálními lidmi.

■ Jste s někým z vašich bývalých spoluhráčů v kontaktu?

Můj život se ubíral jiným směrem, ale na medicíně nás trénoval Pepík Kozák – byl mj. i vedoucím Katedry tělesné výchovy na 1. lékařské fakultě Univerzity Karlovy –, tak s ním jsem byl stále v kontaktu. A také s Rostou Vorálkem, který si občas zašel s námi zahrát debly do Braníka.

■ Původně jste chtěl studovat matematiku, jak jste zmínil, a v době vojny v Dukle Kolín jste se rozhodl mezi Institutem tělesné

výchovy a sportu a medicínou. Co nakonec rozhodlo ve prospěch medicíny?

Rozhodl jsem se pro medicínu hlavně proto, že na ITVS v roce, kdy jsem skončil s vojnou, byla pouze možnost přihlásit se do oboru trenérství čili sólo obor. Nechtělo se mi čekat ještě jeden rok, abych si mohl ještě k trenérství vybrat nějaký předmět. A navíc i proto, že v druhém roce na vojně jsem dělal lapiducha a to mě také nasměrovalo na medicínu.

■ Co vám dalo do života vaše působení v Dukle Kolín?

Dvouletá vojna v Kolíně pro mě byla dobrá hlavně ze dvou důvodů. Jeden byl ten, že jsme měli určitou volnost a měl jsem tak čas dobře se připravovat na přijímačky na medicínu. Dále mi volejbal hodně dal i v tom, že je to kolektivní sport, kdy hráč bojuje ve prospěch všech a nejen pouze za sebe, jako je to v individuálním sportu. Právě tato kolegialita a loajalita ve prospěch druhých hrála velmi důležitou roli v mém profesním i osobním životě. Volejbal mě také naučil vyhrávat i prohrávat a věřit, že příště opět mohu zvítězit. A i to pro můj život bylo moc užitečné.

■ Z Dukly Kolín se v roce 1965 armádní vrcholový volejbal přesídlil do Dukly Jihlava a za necelé dva roky do Dukly Liberec, kterou jako trenér proslavil Josef Smolka a kde potom hrál i jeho syn. Sledujete i v současnosti zápasy liberecké Dukly?

Samozřejmě jsem je sledoval a bylo pro mě moc milé vidět někoho z rodiny Smolků! A zápasy liberecké Dukly sleduji i nadále.

■ Sportu se však aktivně věnujete pořád...

Každé ráno před šestou hodinou cvičím doma i s vlastnoručně vyrobenými činkami, které váží 11 kg. Jinak mě stále drží u srdce volejbal, resp. s ohledem na můj věk „pseudovolejbal“, který si v podobě deblů zahraju s kamarády v Braníku, v Praze. Kromě toho z jakési lásky k tomuto sportu téměř třicet let organizuji volejbalový turnaj plastických chirurgů z celé republiky, který je jednou ročně a který má již stálou tradici.

■ Jste velkým fanouškem sportu a fandíte také sportovcům Dukly. Které jejich výkony vás obzvláště nadchly?

I když jako lékař, který pomáhá lidem, dokážu vnímat kolem sebe radosti a starosti, tak neexistuje nic, co by mě nadchlo tolik, jako když nějaký sportovec někde jede tzv. na krev a vyhraje. To jsou zážitky, které jsou neopakovatelné a nezapomenutelné. Pamatuji si, že před lety za mnou přišel do ordinace hudebník Ondřej Hejma s nějakou jízvou, do té doby jsem ho neznal. Měl na mě počkat o patro výše, kde je televize. A když mi volala vrchní sestra, že právě dobíhá Katka Neumannová v běhu na 30 km a má šanci vyhrát, tak jsem vyběhl nahoru a s Hejmou jsme spolu křičeli jak blázni, tak jsme fandili Katce... Lidé o patro níže si mysleli, že se někde něco stalo, když ti dva nahoře tak křičí... (úsměv) A jak k ní v cíli, doběhla její malá dcerka Lucka, tak to byl skutečně nezapomenutelný zážitek.

Na letošních hrách v Pchjongčchangu jsem zasl nad famózními výkony Ester Ledecské – to jsem také křičel, když projela cílem v super G a nevěřila, že vyhrála. Také na celý život nezapomenutelný okamžik, stejně jako světové výkony Jana Železného a Báry Špotákové či Wimbledon v podání Petry Kvitové.

■ S Bárou Špotákovou patříte mezi patrony organizace Dejme dětem šanci, která pomáhá dětem z dětských domovů. Na který její výkon vzpomínáte nejraději? A co vám dává spolupráce s Bárou a se zmíněnou organizací?

Domnívám se, že nelze u Báry vyzdvihnout jeden výkon, ona je zkrátka úžasná pořád. A to jako stále pokorná a skromná sportovkyně, která rozdává všude kolem sebe bezprostřední pocit přátelství a soukromosti. Jen pohled na ni mě vždy pohladí. Stejně tak je tomu i při naší smysluplné charitativní činnosti.

Text: Eva Kubáňová
Foto: archiv Jana Měšťáka

Beachvolejbal je minulostí, začíná nová životní etapa

Každý konec je zároveň začátkem něčeho nového. Beachvolejbalistka Kristýna Hoidarová Kolocová zjistila, že letošní nepodařená sezona ji vzdaluje od jejích cílů, a udělala rázný krok. Plážový volejbal je v případě loňské vicemistryně Evropy z lotyšské Jurmaly minulostí.

„Když se nedaří, negativní myšlenky přicházejí častěji,“ prohlásila hráčka Dukly. „Prostě mě to přestalo táhnout. Už dál nechci, ale nic jiného v tom není. Kariéra byla fajn, bylo toho dost, ale už mi to stačilo,“ krčila rameny třicetiletá hráčka, která od roku 2016 nastupuje s Michalou Kvapilovou.

Ta přiznala, že s takovým rozhodnutím nepočítala. „Míšo, už spolu nebudeme hrát,“ uslyšela od Kristýny konečný verdikt. Obě pak neudržely slzy. Kvapilová rozhodnutí spoluhráčky respektuje.

„Samozřejmě Týnu chápu. Nemá cenu něco lámat přes koleno. Jsem moc ráda, že jsem s ní mohla hrát a že mě vytáhla do velkého beachvolejbalu. Za všechno děkuji. Já se teď musím posunout dál.“

V minulosti bylo největším úspěchem Kolocové páté místo z olympijských her v Londýně v roce 2012. S Markétou Nausch Slukovou v té době tvořily populární duo Kiki a Maki.

„Rozhodnutí skončit nebylo snadné. Důvodů je ale celá kupa. Kdyby byly jen

dva, možná bych ještě hrát vydržela. Už jsem si ale nedovedla představit, že budu zase začínat s přípravou na další sezonu. Olympiáda v Tokiu je ještě daleko a každý rok je hrozná odřikání. Unavovalo mě cestování a létání nesnáším,“ vyprávěla.

Kvapilovou nyní čeká výběr spoluhráčky a vytvoření nového týmu, nemůže s tím příliš otálet. „Na olympiádě jsem ještě nebyla a v říjnu nechci chybět na startu kvalifikace o Tokio. Ráda bych si tam zahrála.“

Kiki bude ráda vzpomínat na společné začátky před třemi roky. „Tenkrát z Míši čísla ohromná energie. Byla pro mě skvělou motivací a moc mě to bavilo,“ chválila o dva roky mladší partačku.

S Maki se v roce 2015 sice nerozešly v dobrém, ale roky staré šrámy na duši zaceřily. „Když jsme se vrátily z londýnské olympiády, netušily jsme, jak jsme u nás plážový volejbal zpopularizovaly. To mě dodneška moc těší. A hrát pod Simonem Nauschem? To bylo něco mimořádného. Udělali jsme ohromný kus práce. Beachvolejbalu dával ne sto, ale tři sta procent.“

S plážovým volejbalem prožila většinu života. „Musím poděkovat také mnoha jiným lidem. Dalším trenérům a sponzorům, kteří mě na dvacetileté sportovní cestě provázeli a pomáhali mi,“ pokračovala s dojetím v hlase Kiki.

Co ji čeká dál? „Časem bychom chtěli s Martinem rodinu, ale teď těhotná nejsem. Nevím, jestli to přijde za rok nebo za pět let. Ani nemám nic připraveného ohledně budoucí profese a netuším, jestli to bude mít nějakou spojitost s volejbalem,“ přemítala. „Přijdou všední starosti a těch je... Věřím, že další život bude stejně úspěšný jako ten předchozí.“

Sportovní svět miluje comebacky. Kristýna Hoidarová Kolocová něco takového přímo nevyloučila. „Říká se: nikdy neříkej nikdy. Na druhou stranu mám své roky. Za nějaký čas mě určitě začnou svrbět ruce, ale když si uvědomím dřinu, jakou by to obnášelo, neumím si to představit. Bylo by to na hodně velké rozmýšlení.“

Text: Milan Novotný (Pražský deník)
Foto: Ivana Roháčková

Jarda Bába doskákal. Chce být trenérem

Výškařské sektory osíř. Čtyřnásobný účastník olympijských her a světová hvězda nedávných let Jaroslav Bába se rozloučil. Ve světové špičce pobýval nebývale dlouho: úctyhodných třináct sezon. Takovou dobu nevydržel nikdo z jeho současníků.

„Ve skákání už nevidím perspektivu. Roky jsou tady, trénink mě neposouvá a výkonnost se v posledních letech zhoršuje. Musím se dívat do budoucnosti a jít dál životem, i když není snadné nahlas říkat, že končím,“ vyprávěl čtyřiatřicetiletý atlet Dukly.

Výškařský talent vítkovického dlouhána přesáhl povědomí atletických kruhů v roce 2003, kdy překonal hranici 230 centimetrů a stal se juniorským mistrem Evropy. Tehdy skákal bez větších zábran a obvykle se mu dařilo. Největšího úspěchu dosáhl na první olympiádě v Aténách 2004, kdy mu bylo pouhých devatenáct. Sotva ochmýřený klouček vybojoval fantastický bronz.

Klíčový moment pro Bábu i Svatoslava Tona nastal v okamžiku, kdy dvakrát shodili latku na 232 centimetrech. Rozhodli se

schovat si jeden pokus na 234 a mladšímu z Čechů sázka na risk vyšla. „Svátovi jsem strašně vděčný. Byl to on, kdo vymyslel tuhle strategii,“ děkoval tehdy bronzový medailista kolegovi, jenž skončil osmý.

„Byl to největší úspěch v kariéře. Na tenhle závod vzpomínám moc rád,“ říkáal závodník. Další medaile sbíral na halových šampionátech. První přišla ještě před Aténami na MS v Budapešti a měla také punc bronzu. V těch letech patřil Jaroslav Bába k nejlepším na světě. V poolympijské sezóně vyrovnal výkonem 236 cm český rekord Jána Zvary a v hale přidal centimetr navíc.

Jenže o rok později ho zbrzdilo těžké zranění kotníku. Musel na operaci a pak se tvrdě prokousával zpět. Povedlo se, i když se už nedostal na výkonost, jakou měl před zraněním. Nicméně ještě dvakrát – v letech

2011 a 2013 – dosáhl na medaile při halových ME.

„Zaplaťpánbůh za to. Začínal jsem totiž úplně od nuly a vůbec nevěděl, jestli se budu moct vrátit. Ale vyplatilo se to, člověk musí vydržet a věřit,“ říká skokan, který od roku 2009 trénoval v pražské Dukle pod vedením Jana Janků staršího.

„Výškař se musí naučit poslouchat své tělo. To možná mělo vliv na mou dlouhověkost. Nebo to bylo zásluhou mého somatotypu, že jsem byl schopný víc vydržet. Těžko říct, každopádně jsem byl na sebe od zranění opatrnější. Ale hlavně jsem měl skoky rád.“

Také proto ho láká předávat zkušenosti. „S trénováním to myslím vážně. Rozhlížím se kolem a pátrám, jak začít. Úroveň české výšky je potřeba pozvednout,“ naznačil svůj úmysl.

Někdy by si ale rád zaskákal pro radost. „Mám oblíbené mítinky. Třeba Valašská látká je moje srdeční záležitost. Tam se budu vždycky rád vracet.“

Text: Milan Novotný (Pražský deník)
Foto: Ivana Roháčková

Největší úspěchy:

zlato MEJ 2003 Tampere
bronz HMS 2004 Budapešť
bronz OH 2004 Atény
zlato ME do 23 let 2005 Erfurt
stříbro HME 2011 Paříž
bronz HME 2013 Göteborg

Když dukláci tančí...

Devátý ročník StarDance čeká nejvíce novinek v historii soutěže a ASC DUKLA zde bude mít opět svého již osmého reprezentanta, tentokrát olympijského vítěze v moderním pětiboji Davida Svobodu: „Mám oproti ostatním velmi dobré výchozí postavení. Neumím vůbec nic, jsem úplný začátečník a tanec vůbec nesouvisí s ničím, co jsem kdy dělal. Já mohu jen překvapit.“

Osmý sportovec Dukly na parketu

Osmým sportovcem, který nosil logo DUKLA, a který se na parketu objeví v letošní soutěži, bude olympijský vítěz v moderním pětiboji David Svoboda, který bude tančit s Veronikou Lálovou.

■ **Davide, tvoje partnerka je vítězkou předchozí řady StarDance. Nebojíš se, že bude chtít opět zvítězit?**
„Bál jsem se, ale už jsem jí to rozmluvil.“

■ **Jaké jsou tvoje ambice?**

„Zúčastnit se, pobavit sebe i diváky a udělat sobě a sportu svým způsobem vtipnou reklamu.“

■ **Jak moc je tanec a trénování náročné?**

„Společenský tanec je náročný podle toho, kolik se na to zrovna dívá lidí. Očekávám, že to bude náročné, ale hlavně zábavné.“

■ **Co kostýmy a boty na podpatku?**

„Boty na standard zvládám dobře, ale boty na latinu mi rozedřely achilovku. Musím si je nechat upravit. Podpatek také zvládám, mám totiž celkem nízký. Kostýmy, které budu mít na sobě, jsem ještě neviděl, ale snad to bude přijatelné a decentní.“

■ **Davide, neuvažoval jsi, že bys za sebe poslal svého bratra Tomáše, jednovaječné dvojče?**

„Uvažoval, a dokonce jsem na toto téma měl s bratrem kratší rozhovor, který trval asi třicet vteřin. Řekl mi, že jsem odvážný, protože jdu s naší kůží na trh. Každopádně říkal, že by do toho nešel, ale bude mi fandit. Když mě ale bude něco bolet, možná ho přemluvím.“

Večery plné elegance, noblesy a tance se po roční pauze na obrazovky ČT1 vrátí od soboty 13. října vždy ve 20 hodin. Natáčení bude probíhat na pražském Výstavišti.

Soutěž StarDance se letos tematickým večerem připojí k oslavám stého výročí vzniku republiky. Novinkou bude večer nazvaný Cesta kolem světa, ve kterém účinkující zatančí na melodie z Turecka, Indie nebo Japonska. Poprvé se bude tančit polka. Dalším českým specifkem je pak charitativní večer, během kterého už potřetí StarDance propojí s Centrem Paraple. Tento speciální díl bude věnovaný podpoře lidí, kteří se po poranění míchy ocitli na vozíku. Česká televize ho odvysílá 24. listopadu. V tomto

Pořad StarDance se ve vysílání ČT objevil poprvé už před dvanácti lety.

2006: V prvním ročníku tančil trojnásobný mistr světa, bronzový z OH, desetibojář **Tomáš Dvořák** s tanečnicí Kamilou Tománkovou, a skončil třetí.

2007: Soutěž vyhrál akrobatický lyžař, olympijský vítěz v akrobatických skocích na lyžích **Aleš Valenta** s tanečnicí Ivou Langerovou. Tančila i dvojnásobná olympijská vítězka, vodní slalomářka **Štěpánka Hilgertová** s tanečníkem Michalem Němečkem, která vypadla v prvním kole.

2012: StarDance vyhrála skokanka o tyči **Kateřina Janků** (Baďurová) s tanečníkem Janem Onderem.

2013: Na třetím místě skončil stříbrný z OH, mistr světa v hodu diskem **Imrich Bugár** s tanečnicí Jitkou Šorfovou.

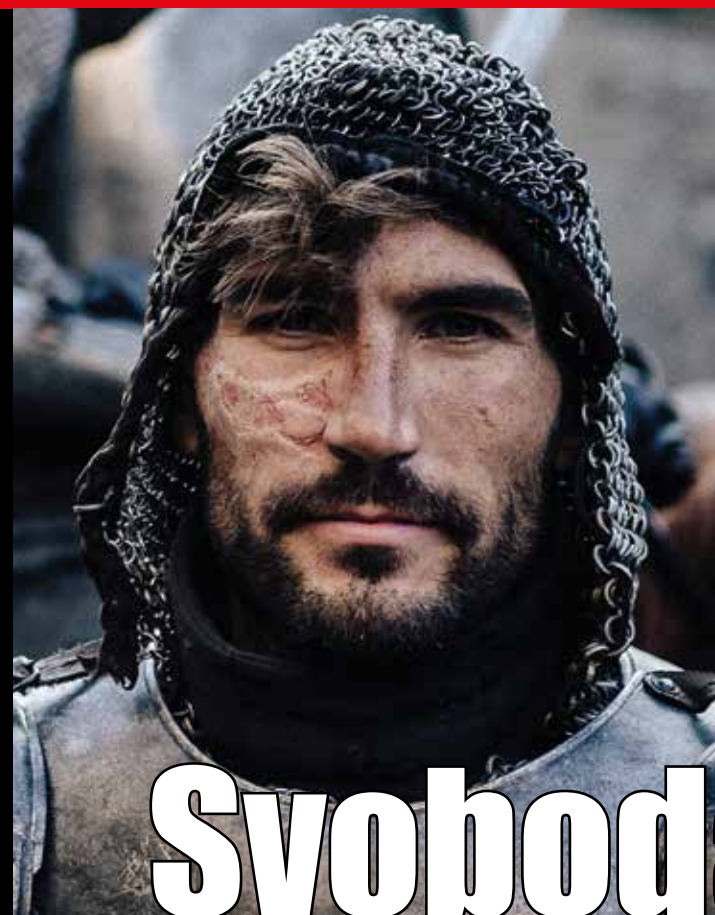
2016: V posledním ročníku StarDance se poraženým finalistou stal alpský lyžař, pátý v obřím slalomu na ZOH 2014 **Ondřej Bank** s tanečnicí Evou Krejčířovou (Bankova původní tanečnice Kamila Tománková v průběhu soutěže ze zdravotních důvodů odstoupila).

V tomto ročníku také tančil s Evou Krejčířovou bývalý fotbalista **Ladislav Vízek**, který většinu své kariéry strávil v Dukle Praha (v letech 1975–1985).

kole nikdo z účastníků nevypadne a výběr skladeb k tanci připadne hendikepovaným tanečníkům z Centra Paraple.

Letos se o titul královny nebo krále tanečního parketu utká deset párů, deset známých osobností spolu s tanečními profesionály. Soupeřky a soupeři v tanci našemu šampionovi Davidu Svobodovi budou herečky Pavla Tomicová, Daniela Šinkorová a Veronika Arichteva, zpěvačka Monika Bagařová a moderátorka Událostí Daniela Pišarovicová, zpěvák Adam Mišík, moderátor Dalibor Gondík a herec Jiří Dvořák. Desítku soutěžících měl doplnit herec Václav Kopta, který ale ze zdravotních důvodů StarDance opouští. Náhradník se hledá.

Text a foto: Ivana Roháčková

Svoboda a Šebrle ve filmu o Janu Žižkovi

V připravovaném snímku Petra Jákla o Janu Žižkovi se neobjeví jenom hollywoodští herci. Po boku husitského vojevůdce, kterého ztvárňuje americký herec Ben Foster, si totiž zahrají menší role také olympijští vítězové Roman Šebrle a David Svoboda.

„Mým úkolem je bojovat, rvát se za Žižku. Musel jsem se naučit určitou choreografii, ale když je člověk pohybově zdatný, není to až takový problém. Trénovali jsme v tělocvičně, ale taky přímo tady na placi, protože je to všechno trochu jinak,“ vysvětluje bývalý desetibojář Roman Šebrle, který představuje postavu Javiera. „Jan Žižka mě dokonce v boji s protivníky skoro zachrání, ale zatím nebudu prozrazovat víc.“

Moderní pětibojář David Svoboda si ve filmu stihl roli žoldáka. „Je to v podstatě nájemný vrah, takže záporák, což mi přijde zajímavé. Měl jsem původně jet i na koni, ale protože jde o specifickou jízdu, vyžadovalo by to výcvik, na který jsem neměl čas, takže nakonec jen zabíjím kopím,“ usmívá se sportovec, který do projektu nastoupil s velkým respektem.

„Měl jsem trochu obavy, že když se jako amatér přimotám do velké skupiny profíků, mohl bych je nějakým způsobem brzdit nebo zklamat a bál jsem se, že by se záběry kvůli mně musely opakovat víckrát, ale naštěstí všechno bylo bez problémů a já jsem mezi ostatní zapadl. Jinak už mám dotočeno. Měl jsem jenom mini roli a hned mě zabili. ☺“

Jan Žižka by měl vstoupit do kin v roce 2020.

Foto: Stanislav Honzík

Ředitel ASC DUKLA plukovník Jaroslav Prišćák (slavil 28. srpna) a nejstarší žijící olympijská vítězka Dana Zátoková, která 19. září oslavila už 96. narozeniny, srdečně gratulují bývalým i současným sportovcům, trenérům, servisním pracovníkům... a všem, co jim Dukla přirostla k srdci a v tomto třetím čtvrtletí slaví narozeniny či významné životní jubileum.

Tomáš Kučera, 8. srpna 1948, lyžování

Účastník ZOH 1968 v severské kombinaci – 4. místo a ZOH 1972 – 6. místo, několikanásobný mistr republiky. Po ukončení aktivní závodní kariéry trenér Dukly Liberec a čs. reprezentace v severské kombinaci.

Zdeněk Dohnal, 11. srpna 1948, cyklistika

Účastník LOH 1972 a 1976 ve stíhačce družstev, dlouholetý čs. reprezentant. Od roku 1987 trenér v Dukle Brno, v letech 1995–2008 vedoucí trenér ASO cyklistiky Dukla Brno.

Pavel Svojanovský, 12. srpna 1943, veslování

Stříbrný medailista LOH 1972 a bronzový medailista LOH 1976 na dvojce s kormidelníkem (s bratrem Oldřichem a korm. Petříčkem). Mistr Evropy 1966 v téže disciplíně.

Ivan Hoško, 23. srpna 1948, parašutismus

Mistr světa družstev 1974, stříbrný v přesnosti přistání 1976. Jeden z přeživších tragédie v Bulharsku v roce 1972 (s Bedřichem Chudobou). Byl posledním mistrem republiky v přesnosti přistání na padáku s kulatým vrchlíkem a prvním mistrem republiky na padáku křídlo ve stejné disciplíně. V Dukle Prostějov působil od roku 1967 do 1980. Dále pracoval jako trenér čs. ženské reprezentace a ústřední trenér parašutismu.

Ján Geleta, 13. září 1943, fotbal

Devatenáctinásobný čs. reprezentant, stříbrný medailista LOH 1964, dvojnásobný mistr ligy s Duklou Praha, fotbalista roku 1967.

Jan Leitner, 14. září 1953, atletika

Bývalý atlet, skokan do dálky, který jako první český dálkař překonal hranici osmi metrů (803 cm – 19. srpna 1978 v Praze). Účastník LOH v Moskvě 1980. Na ME 1982 obsadil třetí místo za výkon 808 cm. Titul halového mistra Evropy získal v roce 1984 (796 cm). O rok později získal zlatou medaili na prvních Světových halových hrách. Poslední významný úspěch zaznamenal na HME 1986, kde za výkon 817 cm získal bronz.

Bohumír Čížek, 20. září 1943, veslování

Bývalý veslař a trenér v Bohemians a Dukle Praha. Později správce stadionu Juliska.

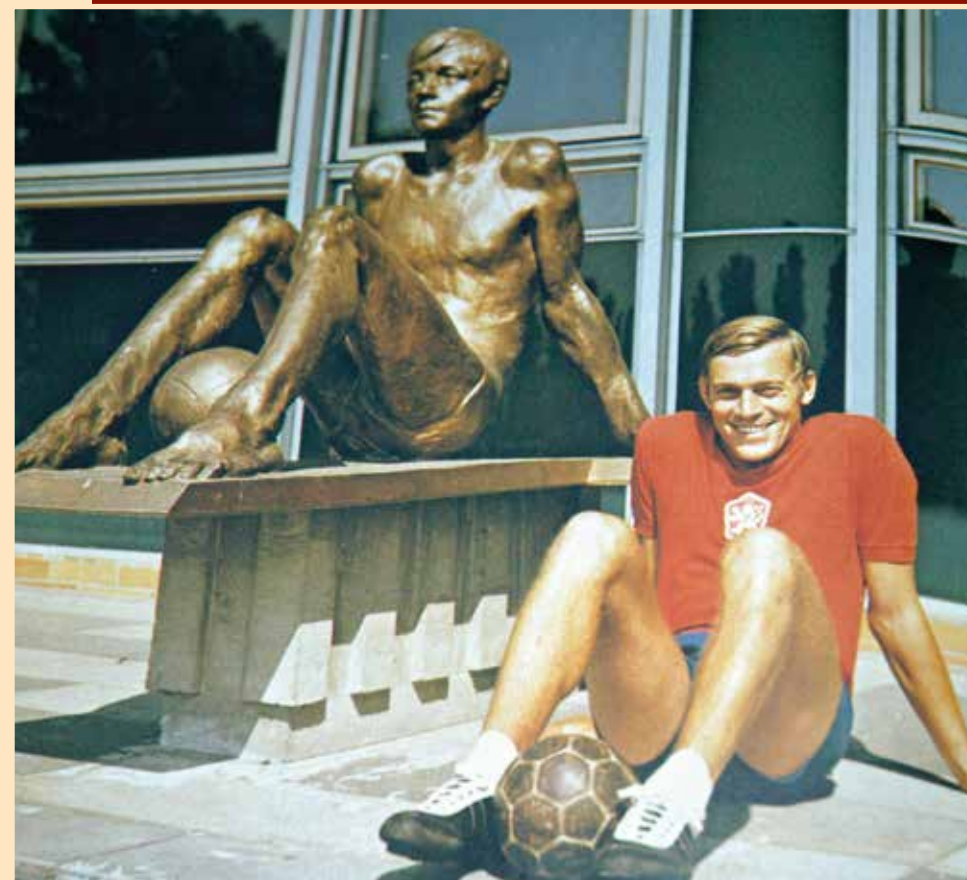
Jiří Šisler, 23. září 1948, volejbal

Hráč základního kádru liberecké Dukly sedmdesátých let minulého století, čs. reprezentant.

Připravila Ivana Roháčková

ČTYŘICET LET v barvách Dukly

Ladislav Beneš, člen zlaté házenkářské generace Dukly a Československa 60. a 70. let, oslavil 9. července pětasedmdesátiny. Narodil se ve Zlíně a tam také začal sportovat. Jako kluk zkoušel všechno možné od atletiky přes volejbal po kolovou, nejvíc se ale věnoval hokeji a házené.

Kdo ví, možná z něho mohl být hokejista. Válek totiž za druholigový Gottwaldov, jak se po roce 1949 nyní říká východomoravská krajská metropole nazývala, a zahrál si třeba i proti Vladimíru Zábrodskému. „Nakonec jsem ale dal přednost házené, a víte proč? Jednou jsem nastoupil v Hodoníně za dorostenecký výběr kraje jako křídelní útočník a do centra ke mně postavili Václava Nedomanského. Ten Venca uměl tak dobře bruslit, že mi pořád ujížděl a já za ním vlastně jenom tak nějak klusal.“ To rozhodlo.

Hokejku a puk tedy vyměnil za míč a určitě nepochybil, zvláště proto, že v červenci 1962 narukoval na Julisku. „Měl jsem to štěstí, že jsem se dostal na vojnu do Prahy do nejlepšího klubového mančaftu světa. Samozřejmě jsem hned nehrál, ze začátku jsem spíš vysedával na střídačce a na hřiště se dostával jen na chvíli, ale postupem času jsem se do hry zapojoval víc a víc. Jako levák jsem nastupoval na pravém křídle a mým učitelem byl Pepík Trojan, bezvadný, kamarádský chlap.“

Za Duklu Praha odehrál šestnáct sezon a získal s ní řadu úspěchů. Kromě sedmi

domácích titulů se s ní třikrát probjoval do finále PMEZ a jednou, v sezoně 1962/63, Dukla tenhle mečbol proměnila. „Ve finále v Paříži proti Dinamu Bukurešť jsem bohužel chyběl, protože jsem týden předtím onemocněl, ale jinak jsem odehrál všechny zápasy. Byl to pro nás obrovský úspěch, tím spíš, že tehdy se soutěž hrála od začátku vyřazovacím způsobem, nikoli jako dnes ve skupinách, což bylo daleko těžší.“ Nerad naopak vzpomíná na finále, k němuž za Duklu nastoupil o čtyři roky později v Dortmundu: „Nad Gummersbachem jsme v poločase vedli, ale do druhé půle přišli na hřiště úplně jiní“ rozhodčí a soupeř za jejich příspěvní zápas otočil. Němci prostě tehdy potřebovali vyhrát,“ šťve ho i dnes padesát let stará křivda.

Výraznou stopu zanechal Ladislav Beneš i v československé reprezentaci, do níž mu paradoxně pomohlo zranění Josefa Trojana. Poprvé byl do národního mužstva nominován v roce 1963 a nastupoval pak za něj jedenáct let. Byl tak u většiny skvělých výsledků naší házené. První přišel hned v roce 1964, kdy se konalo mistrovství

světa v Praze. Čekalo se zlato, ale stopku na cestě k metě nejvyšší nám postavili v semifinále Rumuni, takže pro domácí barvy z toho byl nakonec „jenom“ bronz. Po třech letech ale zavítal světový házenkářský šampionát do Švédska. „Mančaft se trošku obměnil a málokdo počítal s tím, že tam něco předvedeme. Reprezentační trenér Bedřich König dal ale dohromady dobrou partu, neprohráli jsme jediný zápas a výsledkem bylo nečekané, ale zasloužené prvenství.“

Poslední z trojice úspěchů se dostavil na LOH 1972 v Mnichově, kde už československý výběr vedl Jiří Vícha. „Jirka složil pracovní tým, naši hru jsme postavili na kombinacích, které jsme na soustředění v Nymburce pilovali do zblbnutí. Ve skupině jsme sice prohráli s NDR a remizovali s Islandem, takže jsme postoupili jen tak tak, pak jsme ale zdolali jak Švédy, tak Sověty a zastavila nás až ve finále suverénní Jugoslávie.“ Olympijské stříbro bylo pro všechny velkou satisfakci. V roce 1974, kdy v reprezentaci končil, pak přišla ještě odměna v podobě nominace do Výběru světa na utkání v Lublani proti Jugoslávii.

Po skončení hráčské kariéry si Ladislav Beneš doplnil trenérské vzdělání, vedl dorostence Dukly a v roce 1985 se posunul na post hlavního kouče „áčka“. V roce 1992 došlo v armádním sportu k reorganizaci, oddíl házené se stal příspěvkovou organizací a on stanul v čele nově ustaveného HC Dukla Praha. „To mě ale moc ne bavilo, tak jsem po roce začal pracovat jako manažer a sháněl jsem pro házenou finance. Dukle jsem zůstal věrný až do roku 2002, kdy jsem odešel do důchodu.“

V současné době je především velkým fanouškem své vnučky, která hraje házenou za Sokol Kobylisy, na Duklu ale nedá dopustit. „Dala mi hrozně moc. Nejen výborné trenéry a skvělé zázemy pro sportovní rozvoj, ale i možnost potkávat další vynikající armádní sportovce. Oceňuji i to, že Dukla na nás, své bývalé členy, nezapomíná, organizuje pro nás setkání jubilantů a zve nás na všechny svoje akce.“

Text: Pavel Nekola
Foto: archiv ASC DUKLA

Milan Chalupa, 4. července 1953, hokej

S hokejem začínal v Havlíčkově Brodu. Sezonu 1972/1973 odehrál za Duklu Liberec. Od roku 1973 hrál za Duklu Jihlava. Zúčastnil se sedmi mistrovství světa (zlato 1976 a 1977, stříbro 1978, 1979, 1982 a 1983, bronz 1981), tři olympijských turnajů (stříbro 1976, účast 1980 a stříbro 1984) a dvou Canada Cupů (1976 a 1981). Celkově odehrál za čs. reprezentaci 202 zápasů a vstřelil 23 gólů. Od roku 1984 do 1993 hrál v zahraničí. Poslední sezonu 1993/94 odehrál v extraligovém týmu HC Dukla Jihlava.

Ladislav Beneš, 9. července 1943, házená

Stříbrný medailista LOH 1972, mistr světa 1967, člen základního kádru házené pražské Dukly šedesátých a sedmdesátých let, kdy patřila mezi nejlepší světové házenkářské celky. Trenér, první ředitel HC Dukla Praha.

Libor Foltman, 11. července 1948, lyžování

Účastník ZOH 1972 v severské kombinaci. Po ukončení aktivní kariéry trenér. Dodnes trenér mládeže Dukly Liberec.

Milan Kosař, 18. července 1948, volejbal

Hráč základního kádru Dukly Jihlava a Dukly Liberec v letech 1968 až 1978, čs. reprezentant.

*Žijte veselí
a sportujte co nejdéle!*

sportovců ASC DUKLA za leden–září 2018

Sportovní akce	zlato	stříbro	bronz	celkem
Zimní olympijské hry	2	–	1	3
Mistrovství světa	16	6	5	27
Mistrovství Evropy	14	4	7	28
Mistrovství světa do 23 let	–	–	1	1
Mistrovství Evropy do 23 let	6	2	2	10
Mistrovství světa juniorů	4	5	5	14
Mistrovství Evropy juniorů	2	3	4	9
Mistrovství světa CISM	3	–	2	5
Akademické mistrovství světa	4	3	–	7
CELKEM	51	23	27	101

Akce ASC DUKLA

1. října **70 let armádního vrcholového sportu** (Liberec)
8.–10. října **Výcvik sportovců-vojáků u povolání** (Vyškov)
25. října **Armádní sportovec roku 2018** (DAP Praha)
21. listopadu **70. výročí založení armádního vrcholového sportu ATK-ÚDA-DUKLA** (DAP Praha)
4. prosince **Setkání jubilatů** (DAP Praha)

Světový pohár (celkově):

1. **Ester Ledecká** (snowboarding, paralelní obří slalom)
1. **Ester Ledecká** (snowboarding, paralelní slalomy celkem)
1. **Jakub Podrazil, Lukáš Helešic** (veslování, dvojka bez kormidelníka)
1. **Tomáš Svoboda** (kvadriatlon)
1. **Tereza Fišerová, Jakub Jáně** (vodní slalom – C2 mix)
3. **Jarmila Macháčová** (cyklistika dráha, bodovací závod)
3. **Ondřej Synek** (veslování, skif)

Český rekord:

- Tomáš Staněk** (atletika, vrh koulí – 22,17 m)
Jakub Holuša (atletika, běh 1 500 m – 3:32,85)
Jakub Holuša (atletika, běh 1 500 m – 3:32,59)
Pavel Maslák, Vít Müller, Patrik Šorm (atletika, štafeta 4x 400 m – 3:02,52 – podíl 3/4)

Český rekord juniorský:

- Antonín Tupý, Matěj Rampula** (sportovní střelba, sportovní pistole 3x 20 družstva –1665 – podíl 2/3)
Petr Kelemen (cyklistika dráhová, 3 km stíhací – 3:25,236)

Tituly mistra ČR: 130 (104 seniorských, 24 juniorských)

NEŘEŠÍME, JESTLI JSTE HYPOCHONDR NEBO SUPERMAN USNADŇUJEME VÁM CESTU KE ZDRAVÍ

S MOBILNÍ APLIKACÍ ZDRAVÍ NA KLIK:

- ✓ máte dokonalý přehled o své zdravotní péči i jejích cenách
- ✓ vidíte předepsané léky
- ✓ naplánujete si lékařské prohlídky
- ✓ najdete nemocnici nebo ordinaci lékaře v okolí
- ✓ zobrazíte svoji kartičku pojištěnce
- ✓ přivoláte pomoc na konkrétní adresu nebo souřadnice

Aplikace je propojena
s webovým Klientským portálem
Vojenské zdravotní pojišťovny
na adrese www.vozp.cz/portal

Twitter: @ASCDukla
www.duklasport.cz

Instagram: ASC Dukla
www.facebook.com/AscDukla

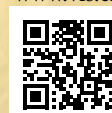

Stranu připravila: Ivana Roháčková

„Unikátní příroda,
péče s tradicí“

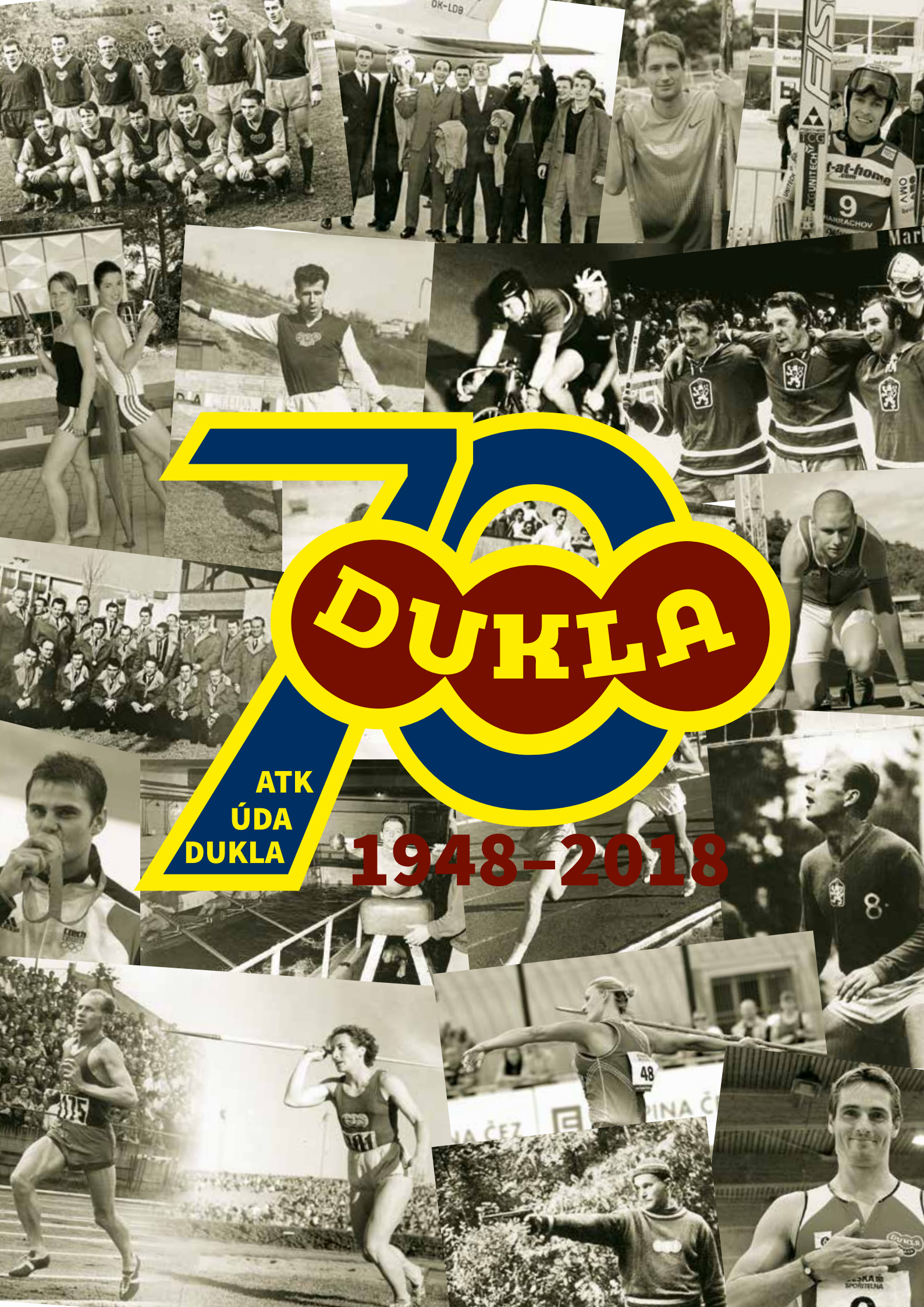

www.vls.cz

VOZP | VOJENSKÁ
ZDRAVOTNÍ
POJIŠTOVNA

www.vozp.cz/zdravinaklik

75 DUKLA

ATK
ÚDA
DUKLA

1948-2018